

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C98 – LEE16**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 27 januari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interdepartementale werkgroep windenergie	
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de implementatie van streekvisies in het beleid betreffende de inplanting van hernieuwbare energie	3
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in het overleg met betrekking tot de motorcrossterreinen	
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vorderingen in het dossier van de motorcrossterreinen	7
Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verdere afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur	13
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken met betrekking tot de winkelcentra in de noordrand van Brussel	18
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de adviezen die nodig zijn bij het toekennen van een stedenbouwkundige vergunning	20
Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) voor carpoolparkings	21
Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het verval van het woonrecht voor permanente bewoners van weekendverblijven indien niet wordt ingegaan op een herhuisvestingsaanbod	23
Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, en tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanvraag van vergunningen in het kader van de inplanting van nieuwe, grote landbouwprojecten	28
Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interpretatie van artikel 4.4.9. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening	32

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interdepartementale werkgroep windenergie

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de implementatie van streekvisies in het beleid betreffende de inplanting van hernieuwbare energie

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Het is niet onterecht dat onze vragen zijn gekoppeld in die zin dat er wel een link bestaat tussen de twee onderwerpen, maar ze handelen wel degelijk over verschillende zaken. Mijn vraag is eigenlijk een opvolgingsvraag.

Begin december hebben we hier een vruchtbare discussie gevoerd waarbij de minister toegaf dat er nog een aantal manco's zijn in het beleid over de inplanting van windturbines. Hij verklaarde werk te willen maken van een beter afwegingskader dan het huidige om de problemen die tijdens de commissievergadering zijn besproken, te kunnen oplossen. Er werd ook aangekondigd dat op 14 december een extra werkgroep windenergie zou worden georganiseerd om de criteria van de omzendbrief en de lokalisatienota te bespreken, en meer specifiek om in te gaan op de problemen met betrekking tot de radars van Defensie. Bij de bespreking in de commissie in december zijn een aantal specifieke projecten aan bod gekomen. Een van die projecten zou plaatsvinden in mijn eigen gemeente Kruishoutem.

Minister, wat zijn de besluiten van de werkgroep van december? Hoe evolueert de houding van Defensie in dezen? Is er inderdaad sprake van een verandering van de criteria die zij hanteren om tot de niet-bindende adviezen te komen? Hoe ver staat het met het Vlaams ruimtelijk afwegingskader? Binnen welke tijdspanne denkt u dit te realiseren? Wat is de visie op de lokale projecten die tijdens die werkgroep werden besproken? U gaf tijdens de commissiebesprekingen in december aan dat u de verschillende projecten, onder andere dat van Kruishoutem maar ook dat van Zaventem en Deurne, zou voorleggen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, minister, collega's, over de doelstellingen van hernieuwbare energie zal ik het niet meer hebben. Ik stel wel vast dat momenteel her en der in Vlaanderen intercommunales proberen een eigen visie te ontwikkelen, vooral dan wanneer het gaat over de inplanting van grote windturbines.

Ik geef het voorbeeld van de intercommunale uit mijn regio die een beperkte oppervlakte omsluit. Zij probeert een duidelijke visie te ontwikkelen op hernieuwbare energie en op de inplanting van die grote windturbines.

In de regio is een eigen windmolenplan gemaakt waarop specifiek is aangeduid wat volgens de intercommunale, gesteund door de respectieve gemeenten, de beste plaats is voor de inplanting van windmolens. Het is niet de eerste keer dat er een streekvisie was vanuit de intercommunale Leiedal, dat was ook al het geval in 2003. Intussen zijn de omstandigheden vrij drastisch gewijzigd. Vroeger waren windturbines enkel en alleen op bedrijventerreinen mogelijk, nu kan dat ook in agrarisch gebied. Dankzij de stimulipolitiek van de Vlaamse overheid tonen individuele bedrijven meer dan ooit interesse in de inplanting van die windturbines. De Europese doelstelling die intussen concreet is geworden, moet ervoor zorgen dat er turbines worden ingeplant.

De visie in mijn streek is gebaseerd op een aantal punten. Het uitgangspunt is dat men gaat voor windenergie, maar niet ten koste van andere kwaliteiten van de regio. Men kiest om geen grote windturbines in te planten in het landschappelijk waardevol gebied gelegen in het interfluvium. Wat de inplantingsvorm betreft, probeert men solitaire windturbines niet meer

toe te laten. Dat is natuurlijk in functie van individuele bedrijven of bedrijventerreinen die wel proberen om hun dossiers erdoor te krijgen.

De voorkeur gaat uit naar een lineaire opstelling en geometrisch geordende windmolenparken, inplantingsvormen die per geval moeten worden onderzocht. Groepen windturbines worden best ingeplant met een onderlinge afstand van minimum van 4 à 5 kilometer. Men heeft hier dus wel een duidelijke visie op. Er zijn ook definities uitgewerkt, bijvoorbeeld van een lineaire opstelling. Ik geef het voorbeeld van Gistel. Het gaat daar om een zogezegd lineaire opstelling langs de autosnelweg, maar vanuit bepaalde gezichtspunten lijkt het veeleer een wirwar van windmolens.

De visie is dus dat het moet gaan over minstens drie windturbines in een rechte lijn, parallel aan de hoofdinfrastructuur. De onderlinge afstand is niet meer dan viermaal de masthoogte. De windturbines staan op ongeveer gelijke afstand van elkaar, het moet gaan om identieke types enzovoort. Het gaat dan enkel over de regio Kortrijk.

Minister, ik heb de volgende vragen. Wordt er bij de uitvoering van het beleid rekening gehouden met dergelijke streekvisies? Hoe wordt dit in de Vlaamse planning geïmplementeerd? Is er overleg over dergelijke streekprojecten? Hoe gebeurt dit?

Ik pleit ervoor om te komen tot een visie voor heel Vlaanderen, maar natuurlijk rekening houdend met specifieke landschapseigenschappen zodat er diverse mogelijkheden zijn voor diverse regio's. Hoe kan de Vlaamse Regering dit omkaderen?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, ik ben benieuwd naar het antwoord op de vraag van de heer Decaluwe. Ook onze gemeente heeft plannen om een soort stedenbouwkundige verordening op te maken inzake windmolens. De heer Decaluwe had het vooral over intercommunales van verschillende steden en gemeenten die samen een visie aan het ontwikkelen zijn, maar ook onze gemeente denkt eraan om iets gelijkaardigs te doen. Ik ben dus benieuwd naar uw reactie. Ik zou graag vernemen wat u ervan vindt dat verschillende steden of gemeenten of intercommunales zelf werken aan verordeningen inzake windturbines op hun grondgebied.

Ik wil u graag als voorbeeld de situatie in de gemeente Maldegem, een gemeente van 23.000 inwoners, meegeven. In het voorjaar wordt gestart met het grootste onshore windpark in Oost-Vlaanderen. Alle vergunningen staan op punt. Er komen negen grootschalige windturbines langs de expresweg die de kust met Antwerpen verbindt. Onze gemeente ondersteunt de inplanting van de windmolens op die plaats, omdat ze lineair opgesteld worden langs de expresweg, omdat er geen geluidshinder is noch slagschaduw. Nu zouden we een soort van verordening willen opmaken die duidelijk aantoonst dat wij met die negen turbines met onze gemeente een grote inspanning leveren op het vlak van hernieuwbare energie en dat die negen voor ons voldoende zijn als bijdrage tot de groene energie. Op die manier willen we problemen vermijden, want het is zo dat er tot op vandaag heel intensief wordt rondgegaan in onze gemeente. Bijna alle landbouwers worden gecontacteerd door firma's en de ene is al wat beleefder dan de andere.

Minister, ik wou u nog als suggestie meegeven om, als u toch werk maakt van een nieuwe omzendbrief over grootschalige windturbines, een soort van code van goede praktijk op te nemen zodat energieleveranciers op een degelijke manier te werk gaan.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, de heer Decaluwe is natuurlijk geen vast lid van deze commissie, dus kunnen we het hem niet kwalijk nemen dat hij hier nu uit de lucht valt. Over mevrouw Taeldeman verbaas ik me wel een beetje, want zij volgt hier wel de werkzaamheden, en wat hier nu wordt gevraagd, heb ik een paar weken geleden bijna letterlijk ook gevraagd. Het antwoord van de minister was toen heel duidelijk. Op dat

moment had West-Vlaanderen het bijgestelde plan gemaakt en de minister heeft toen gezegd dat er rekening mee zou worden gehouden en dat hij zou proberen om dat de komende maanden, nog voor de zomer, te doen. Het ontgaat me dus een beetje wat het nieuwe aan deze vragen is.

De voorzitter: Mijnheer Vandaele, naar mijn mening is de vraag van de heer Bothuyne een opvolgingsvraag.

De heer Bart Martens: Minister, ik meen dat het goed zou zijn indien u zich zou willen engageren om op het moment dat het nieuw ruimtelijk afwegingskader klaar is, het ontwerp onmiddellijk aan onze commissie voor te leggen voor een bespreking hier. Dat voorkomt ook dat er intussen nieuwe vragen worden gesteld, dat de lokale besturen beginnen met eigen afwegingskaders en dergelijke meer, al kunnen we natuurlijk niemand tegenhouden. Mijns inziens is er wel nood aan enige voortvarendheid in de opmaak van dat gewestelijk ruimtelijk uitvoeringskader, ook om niet elk lokaal bestuur ertoe te moeten aanzetten om een eigen stedenbouwkundige verordening of een bijlage bij het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan te maken.

Minister, ik denk dus dat het goed zou zijn dat vanaf het moment dat het ontwerp van afwegingskader klaar is, deze commissie er prioritair van in kennis wordt gesteld en dat we nog eens een gedachtewisseling kunnen hebben vooraleer het afwegingskader definitief door de Vlaamse Regering, al dan niet in de vorm van een omzendbrief, wordt goedgekeurd.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, dames en heren, ik zal beginnen met het antwoord op de vraag van de heer Bothuyne. Op 14 december hebben we inderdaad onze vergadering gehad met de interdepartementale werkgroep windenergie, die gewijd was aan de problematiek van de luchtvaarterfdienstbaarheden. Tijdens die vergadering zijn ook de vertegenwoordigers van de militaire en de burgerlijke luchtvaartoverheid duiding komen geven.

We hebben daar heel wat van geleerd. Een van de belangrijkste conclusies was dat de luchtvaart onder meer gebonden is door internationale bepalingen en dat daar niet zomaar kan en mag van worden afgeweken, om te vermijden dat de exploitatie van vliegvelden en het luchtruim en de veiligheid van de bevolking in het gedrang komen. Met dat oogmerk zijn een groot aantal bepalingen van de luchtvaartoverheid begrijpelijk.

Enkele weken geleden heb ik al opgemerkt, tijdens de commissievergadering van 2 december 2009, dat het advies van de luchtvaartoverheden niet bindend is, maar het zou niet wijs zijn om er zomaar van af te wijken. Stelt u zich voor dat er daarna iets fout zou lopen: dan zouden wij ook een heel grote verantwoordelijkheid dragen. Het is aan ons om de veiligheid op de luchthavens mee te garanderen.

Een besluit van de samenkomst van 14 december is ook dat ik heb ondervonden dat de luchtvaartoverheden bereid zijn tot discussie over concrete projecten. We hebben die niet besproken tijdens de vergadering zelf, maar men is daar heel graag toe bereid. Men wil ook graag uitleggen waarom bepaalde normen en voorschriften werden opgesteld bij concrete projecten. Wat mij betreft, moet het een oproep zijn ten aanzien van iedereen die aan een project denkt, om hen er sneller bij te betrekken. Net zoals ik in mijn beleidsnota voor andere domeinen zeg, geldt ook hier dat een goed voortraject fundamenteel is. Ik denk dat ik maar één raad kan geven: ga ook bij hen te rade, net zoals bij andere vergunningverlenende overheden of adviesinstanties, want ik denk dat er een heel grote bereidwilligheid bestaat. Zo heb ik het in elk geval ondervonden. Uiteraard zullen we die punten meenemen, ook voor de luchtvaarterfdienstbaarheden, als we een Vlaams afwegingskader uitwerken.

Wat betreft het Vlaams ruimtelijk afwegingskader kan ik het volgende zeggen. Er is een werkgroep gestart binnen het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend

Erfgoed (RWO), die de taak heeft om dit afwegingskader op te stellen. Het is natuurlijk de bedoeling om in eerste instantie de bestaande beleidskaders en de relevante regelgeving te inventariseren en te evalueren. Het is niet nodig om vanaf nul te beginnen, laat ons beginnen met wat er bestaat.

Eind februari is er overleg met de lokale overheden en met de provincies, maar ook met de sectoren: met de sector Leefmilieu, de sector Energie en de sector Windenergie. De bedoeling van het afwegingskader is uiteindelijk om tot een transparante set van regels te komen waarbij de ondersteuning van de duurzame energieprojecten wordt gekoppeld aan de bekommernis van ruimtelijke ordening, die hier in de commissie al verschillende keren naar voren is gekomen.

Ik verwacht dat de externe round-up eind februari kan worden afgesloten – ik hoop dat in elk geval – en dat het Vlaams kader tegen de zomer van dit jaar kan worden gefinaliseerd. Dat is de doelstelling, en ik hoop dat we die kunnen halen. Het zal natuurlijk ook afhangen van de vlotheid waarmee de contacten de facto lopen, want ik wil toch ook een draagvlak creëren.

Zoals ik en ook jullie al hebben aangegeven, hebben een aantal provincies en intercommunales een streekvisie uitgewerkt. Zo kom ik bij de vraag van de heer Decaluwe. De opmaak van een beleidskader voor de inplanting van windturbines of voor nieuwe energie door verschillende provincies geeft uitvoering aan het ruimtelijk beleid zoals opgenomen in de eigen provinciale structuurplannen. De provincies geven aan welk beleid men ten aanzien van windturbines en nieuwe energie wenst te voeren.

De meeste van die beleidskaders en streekvisies zijn lokaal gedragen door overleg met verschillende partners. Ze vormen ook het beleidskader voor de vergunningsaanvragen. Uit de vergunningsaanvragen voor inplanting van windturbines blijkt dat in de lokalisatienota die als onderbouwing bij het dossier wordt gevoegd, de relevante elementen uit de streekvisies en beleidskaders worden meegenomen in de ruimtelijke afweging van het project. Op die manier krijgt de streekvisie een doorwerking in het vergunningenbeleid en biedt het de projectontwikkelaars een belangrijk aanknopingspunt ten aanzien van mogelijke locaties voor inplanting van windturbines.

Bij de opmaak van het kader houden wij dus wel degelijk rekening met wat al bestaat. Dat is vanzelfsprekend.

Ik zal ook de suggestie overwegen om het beleidskader eerst nog in de commissie te bespreken.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik wil het nog even hebben over wat van belang is voor de burgerluchtvaart en voor defensie. Er is een criterium van 15 kilometer rond de radarinstallaties vastgelegd. U hebt gezegd dat u een verhelderende vergadering hebt gehad en dat we terecht rekening moeten houden met de bekommernissen van de luchtvaart. Veiligheid is prioritair.

Op dit moment zijn er al windmolens binnen de straal van 15 kilometer actief. Leveren ze dan toch geen probleem op voor de radarinstallaties? Of zijn er wel degelijk problemen?

Minister Philippe Muyters: Ik kan daar onmiddellijk op antwoorden. Uit de vergadering bleek dat ook die dingen bespreekbaar zijn. Het komt erop aan om, voor het project wordt ingediend, afspraken te maken. Op die manier kan men tot oplossingen komen.

De heer Robrecht Bothuyne: Het moet dus project per project worden bekeken.

Minister Philippe Muyters: Ja.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: De minister wil deze zomer klaar zijn met het afwegingskader. Ik zou toch willen vragen om er spoed achter te zetten. De provincies en intercommunales geven visies, maar die hebben geen bindend karakter zolang ze niet in een verordening of een planning staan. Ik stel vast dat de ene streek verder staat dan de andere, wat de druk kan verhogen voor streken die nog niet ver staan. Zoals mevrouw Taeldeman ook zegt, is de agressiviteit van diegenen die windturbines willen plaatsen, vrij groot. We zijn een land van zagers en klagers over alles en nog wat geworden. Ik zou dus willen vragen om spoed te zetten achter een verfijnd afwegingskader, zodat er in Vlaanderen een uniforme behandeling zou zijn.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb begrepen dat er zal worden gewerkt aan een omzendbrief tegen de zomer van 2010, gedragen door de actoren. Maar mijn vraag is niet volledig beantwoord: mag ik ervan uitgaan dat onze gemeente groen licht krijgt voor het opmaken van een verordening?

Minister Philippe Muyters: Dat is een moeilijke vraag. Ik ken de verordening niet, dus ik kan daar niet op antwoorden.

Mijnheer Decaluwe, ik zal dit snel doen, maar ik wil ook een draagvlak creëren. Ik wil er ook voor zorgen dat lokale overheden en provincies die al actief zijn en er een visie op hebben ontwikkeld, ook worden gehoord, en dat we dat in overweging kunnen nemen.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, u zegt dat u overleg zult plegen met de sectoren. U hebt Energie, Natuur en Leefmilieu genoemd. Ik zou daar eigenlijk ook Onroerend Erfgoed bij voegen, als we de inspanningen zien die vandaag gebeuren met betrekking tot ankerplaatsen en landschappen.

U hebt gezegd dat u rekening zult houden met wat er al bestaat. Ik heb het gevoel dat daar omzichtig mee moet worden omgesprongen. Ik wil mevrouw Taeldeman uiteraard niet tegenspreken: ik zou niet durven. Ik weet echter niet of het getuigt van een goede ruimtelijke ordening als elke gemeente haar eigen windmolenparkje wil hebben. Ook zijn er de visies van de intercommunales, mijnheer Decaluwe. Die zitten er een beetje tussenin. Persoonlijk heb ik meer de neiging om, als de provincies zo'n visie ontwikkelen en op hun beurt rekening houden met de intercommunales, als ze dat wat filteren ...

De heer Carl Decaluwe: We moeten de provincies niet meer macht geven.

De heer Wilfried Vandaele: De provincie is uiteindelijk toch een democratisch verkozen niveau. Ik weet het niet. Minister, als ik u was, zou ik toch eens kijken naar wat die provincies willen en hun de opdracht geven om te filteren wat er op hun terrein leeft, bij gemeenten of intercommunales.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in het overleg met betrekking tot de motorcrossterreinen

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vorderingen in het dossier van de motorcrossterreinen

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, mijn vraag is een opvolgingsvraag met betrekking tot het minidebatje in de plenaire vergadering van 18 november 2009 over de motorcross-terreinen.

Ik zal niet de hele voorgeschiedenis herhalen. In dat debat werd gesteld dat er overleg met de minister-president en minister Schauvliege zou komen. Minister, zelf zou u op 26 november 2009 een gesprek hebben met de vijf gouverneurs, om te polsen naar de slaagkansen van de nieuwe motorcrosssterreinen. Bij de voorgaande ploeg was er ook sprake van het maatschappelijk draagvlak. Daarnet had ik het over zagers en klagers. Ik vraag me af waar in Vlaanderen nog een maatschappelijk draagvlak kan worden gevonden voor om het even wat. Dat is gewoon een nuchtere vaststelling.

Minister, u hebt toen gezegd een precieze stand van zaken te zullen geven. Wat zijn volgens de gouverneurs de slaagkansen om tot een oplossing te komen voor elk provinciaal terrein? Wat is de timing? Welke alternatieven zijn er eventueel voor een aantal terreinen? Wat kan er worden gerealiseerd? Vooral in de provincie West-Vlaanderen zijn we daar al lang vragende partij voor. Er zijn zelfs al concrete oplossingen: er is een tijdelijk motorcrosssterrein in de achterhaven van Zeebrugge, maar om een of andere reden blijft dat steeds maar hangen.

Wat is het resultaat van de gesprekken met de gouverneurs? Welk stappenplan wordt er nu concreet naar voren geschoven? Wat is de concrete aanpak? De sector heeft betoogd. Op welke manier zal die sector worden betrokken bij de voorbereidingen?

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: De heer Decaluwe is volledig geweest. Ik zal niet in herhaling vallen. Ik wacht geduldig het antwoord van de minister af, om dan voort mee te debatteren.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Voorzitter, minister, geachte leden, aan de problematiek van het tekort aan motorcrosssterreinen en wat wordt omschreven als “terreinen voor lawaaiërende sporten” blijkt geen einde te komen. In de vorige legislatuur heeft toenmalig minister van Sport Anciaux steeds de verantwoordelijkheid bij iemand anders gelegd. Dat is een van de redenen waarom we na jarenlang gepalaver nauwelijks een stap verder zijn gekomen.

Willen we de motorcrosssport van de ondergang redden, dan zijn meer oefenterreinen en een sluitende wetgeving dringend nodig. Het tekort aan vergunde circuits beperkt enorm de trainingsmogelijkheden voor motorcrossliefhebbers. Bijgevolg zijn de bestaande circuits overbevolkt, met meer ongevallen van dien. Dat kan moeilijk worden ontkend. Bovendien zet het tekort aan terreinen aan tot wildcrossen in bossen en op industrieterreinen.

De collega's van CD&V wijs ik erop dat de milieuvergunning voor het motorcrosssterrein in het Limburgse Neeroeteren onlangs werd vernietigd door toedoen van CD&V-minister Schauvliege. Dat was voor de sector de druppel die de emmer heeft doen overlopen. *(Opmerkingen bij CD&V)*

Ter vergelijking: in Nederland zijn er zestig erkende trainingscircuits. In Vlaanderen zijn er dat nauwelijks vier: Lommel, Genk, Balen en Lille. Nochtans had de Vlaamse Regering in 2002 beloofd om minimaal twaalf terreinen in te planten.

Minister, u hebt onlangs ook beloofd om, in overleg met minister Schauvliege en de provinciebesturen, een stand van zaken op te maken en werk te maken van de uitvoering van eerder genomen beslissingen. Graag had ik dan ook van u geweten of u zich achter de eerdere, van 2002 daterende verbintenis van de Vlaamse Regering schaaft om minimaal twaalf vergunde terreinen in Vlaanderen te installeren. Wat hebt u ondertussen concreet bereikt?

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, minister, in mijn leven heb ik al heel veel mooie momenten meegemaakt. Een van de mooiste momenten was de periode waarin ik ook minister van Sport was. Toen leefde deze problematiek heel sterk. Ik heb toen vooral geleerd dat, als men het hart van de Vlamingen wil bereiken, men naar een wielervoetbal moet gaan. Die zijn in Vlaanderen het diepst ingeplant. Daarnaast is er koning voetbal, maar qua populariteit wordt het voetbal naar de kroon gestoken door wielrennen en motorcrossen, meer bijvoorbeeld dan tennis. Dat is eigenlijk een jonge sport en gekoppeld aan figuren als Clijsters, Henin en nu ook Wickmayer.

Motorcross bestaat hier al sinds generaties. Ik heb nog de tijd meegemaakt dat we wereldkampioenen hadden in de drie categorieën, Joël Smets, Stefan Everts en Steve Ramon. We wonnen ook nog de Grote Prijs der Naties in een competitie met de Amerikanen. Als klein land waren we daar groot in. We staken de Verenigde Staten de loef af en haalden de zege binnen.

In bepaalde regio's bestaat daar een breed draagvlak voor. Limburg is bijvoorbeeld de bakermat van het motorcrossen.

Minister, wat is nu de stand van zaken? In 2003 is dat proces in gang getrokken; ondertussen kennen we de geschiedenis, maar bij de pakken blijven zitten is niet de boodschap. Ik treed de visie van de heer Decaluwe bij dat de vzw Klaag en Zaag in Vlaanderen heel veel leden telt. Daar mogen we niet aan toegeven.

We willen enerzijds de illegaliteit tegengaan, want als we iets verbieden zonder een alternatief te bieden, dan lokken we illegaliteit uit. Anderzijds is motorcross een sport waarin Vlaanderen wereldkampioenen levert. Dat is voor ons een visitekaartje aan de wereld. En bij de bevolking bestaat daarvoor een breed draagvlak.

Minister, welk perspectief kunnen we aan die gemotoriseerde sport geven? Wat is de stand van zaken van uw inspanningen?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, de lawaaisporten en de motorcrossterreinen leveren inderdaad een probleem op. Bepaalde topatleten vertellen mij dat de sector bezig is met de installatie van een elektrische motor. Hoever staat het daarmee? Misschien hebben we over twee jaar elektrische motoren. Hebben we dan nog wel plaats om die sport met stille motoren te laten plaatsvinden?

Ik ben te vinden voor alternatieven voor een lawaaisport als motorcross. Maar misschien kunnen we een terrein aanleggen voor elektrische motoren, want de sector steekt daar veel werk in.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Ik wil opmerken dat de Vlaamse overheid in het verleden de verantwoordelijkheid heeft gegeven aan het niveau van de provincies. Het provinciale bestuursniveau vraagt om verantwoordelijkheden, heeft die gekregen, maar is er niet in geslaagd om die naar goede orde te vervullen.

Verschillende collega's zeggen dat er actiecomités bestaan. Dat is zo, maar meestal worden die gevoed door bepaalde politieke partijen. Het is wat contradictorisch om die lokale actiecomités actief te steunen, en hier de minister van Ruimtelijke Ordening te komen wijzen op zijn verantwoordelijkheden.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het probleem van de motorcrossterreinen gaat inderdaad al enkele jaren mee, maar het is ook ruimer dan dat. Het gaat over de lawaaierige sporten zoals ook het kleiduifschieten. En binnenkort ook het tennis: als Yanina Wickmayer 'whoopie' blijft roepen zoals ze nu doet, is dat binnenkort ook een lawaaierige sport.

De heer Lode Ceyssens: Mijnheer Huybrechts, u hebt blijkbaar de nota van mevrouw Vissers overgenomen. Ik heb haar hier al eens gewezen op een foute stelling die ze heeft ingenomen. Ze heeft blijkbaar de moeite niet genomen om haar nota te verbeteren. Het is dus niet juist dat minister Schauvliege een milieuvergunning heeft vernietigd. Het is wel zo dat een ruimtelijk uitvoeringsplan unaniem door de provincieraad is goedgekeurd, behalve door LDD. Iemand van LDD is naar de Raad van State getrokken – volgens mevrouw Werbrouck gaat het om een ex-VB'er – maar die heeft het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan geschorst. Daardoor kon de minister van Leefmilieu niet anders dan het beroep dat er liep, te weigeren. Dat is de juiste toedracht van dit dossier.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik zal beginnen met een kleine anekdote. Ik heb ondertussen de eerste klacht ontvangen over de 'whoopie', met de vraag om dat van het scherm te bannen omdat het te lawaaiig is.

Ik zal niet ingaan op het probleem van de motorcross of de lawaaisport in het algemeen. Dat hebben we de vorige keer uitvoerig behandeld. Ik zal een stand van zaken geven.

Op 26 november 2009 heb ik de gouverneurs op mijn kabinet uitgenodigd, samen met minister Schauvliege. Iedereen was aanwezig en had alles goed voorbereid. De reacties zijn hoopgevend omdat alle provinciebesturen bereid waren om samen naar een oplossing te zoeken. Ze hebben gezegd dat zij opnieuw deze oefening ten gronde willen maken, samen met de lokale en de Vlaamse overheden. Ze rekenen er wel op dat we 'in Brussel', zoals zij dat noemen, ook onze verantwoordelijkheid zullen opnemen. Het lokale protest van de bende klagers en zagers is nagenoeg onvermijdelijk. Dat is de keuze die moet worden gemaakt. Op een bepaald moment zal de nood er zijn dat het Vlaams Parlement en de Vlaamse overheid hen zullen moeten steunen.

Ikzelf en de vertegenwoordiger van minister Schauvliege zijn het engagement aangegaan om samen naar oplossingen te zoeken en die te realiseren. De provincies hebben gezegd dat ze alle mogelijkheden opnieuw willen bekijken en een aantal nieuwe voorstellen zullen doen.

Ik heb op 26 november de afspraak gemaakt dat ik tegen half december van elke provincie een stand van zaken zou krijgen die alle mogelijkheden in kaart brengt, ook mogelijkheden die om welke reden ook in het verleden werden uitgesloten. Door de beide ministers werd een partnerschap aangeboden: de administraties Ruimtelijke Ordening, Leefmilieu en Sport zullen in een eerste fase de plannen per provincie bilateraal bekijken. Men zal probleem-oplossend en constructief bekijken op welke manier de problemen per voorgesteld terrein wel of niet kunnen worden opgelost. Ze moeten in elk geval duidelijk in kaart worden gebracht met de mogelijke oplossingen, als die er zijn.

Eind 2009 hebben wij uit elke provincie effectief een stand van zaken ontvangen. Een aantal provincies beperkten zich tot de bekende terreinen die in onderzoek zijn, concluderend dat die in een vorige fase bij gebrek aan maatschappelijk draagvlak geen resultaten hebben opgeleverd. Anderen vroegen om een volledig nieuw globaal onderzoek te kunnen voeren. Nog anderen maakten een ruime inventaris op en stelden nieuwe mogelijkheden voor.

Uit de inventarisatie van de ingezonden nota's hebben minister Schauvliege en ikzelf de volgende conclusies getrokken. De provincies blijven de trekker van het proces. Iedereen heeft zich gehouden aan de afspraken die we hadden vooropgesteld. Daaruit is de bereidheid duidelijk gebleken. Er is een gedifferentieerde benadering nodig per provincie, in functie van de kenmerken van de provincie en de concrete voorstellen die er leven. Het is en blijft een complexe en moeilijke afweging, maar we gaan bilateraal verder en per provincie bekijken waar we kunnen komen tot een duurzame oplossing op basis van objectieve criteria.

Het is evident dat we dezelfde criteria voor afstandsregels, maatregelen voor geluidshinder en voor inrichting zullen hanteren voor alle mogelijkheden. Ten aanzien van de interpretatieve

criteria, zoals maatschappelijk draagvlak, kan de provincie best zelf een toetskader ontwikkelen om te bepalen wanneer verder onderzoek naar een mogelijk terrein wordt verlaten.

De sector zelf is uiteraard zeer belangrijk en moet worden betrokken bij het keuzeprocess. Hiervoor is het enorm belangrijk dat de sector zichzelf beter organiseert, want vandaag is het moeilijk om een eenduidig aanspreekpunt te vinden en tegemoet te komen aan de terechte vraag naar inrichting en beheer. Voor zijn voortbestaan moet de sector zich beter verenigen en effectief doorgaan in de zoektocht naar motoren met minder lawaai. Dat kan helpen bij het vinden van oplossingen.

Wat betreft de timing is het de bedoeling dat in de maand februari de bilaterale gesprekken worden gehouden tussen de provincies en de administraties en kabinetten van Sport, Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening. Na die gesprekken zullen we een concrete begeleiding en een stappenplan per provincie voorstellen. Ik heb beloofd de resultaten daarvan te brengen op de vergadering van de Vlaamse Regering van begin maart. Op basis van het resultaat daar kan ik u verder berichten. Dit moet gedragen zijn door de hele Vlaamse Regering alvorens ik na maart verdere stappen kan zetten.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik was gisteren aanwezig op de receptie van de gestelde lichamen. De koning heeft daar een aantal kwaliteiten van de Belgen en de Vlamingen naar voren gebracht. Misschien kunnen we hem suggereren om de volgende keer ook de klagers en zagers te noemen.

Minister, ik onthoud uw stappenplan. Is het mogelijk om nu al te zeggen wat in West-Vlaanderen de zoekplaatsen zijn die de provincie naar voren heeft geschoven? Of zwijgt u daarover omwille van het bereiken van een maatschappelijk draagvlak?

Minister Philippe Muyters: De afspraak is om de mogelijkheden te bekijken met de administraties, de knelpunten te bekijken en hoe ze kunnen worden opgelost. Die eerste stap willen we bilateraal zetten. Dan gaan we naar de Vlaamse Regering en dan kunnen verdere stappen gezet worden. Als we nu alles naar buiten brengen wat door de provincies is gezegd, dan krijg je wellicht onmiddellijk protesten terwijl we zelf nog niet klaar zijn met welke oplossing er waar kan komen. Ik wil me aan de afspraak houden om ze alle kansen te geven en om alle mogelijkheden samen te kunnen onderzoeken. Misschien vallen er na het onderzoek met de administraties een aantal locaties om een aantal redenen weg. Dan is het niet nodig om mensen ongerust te maken of blij te maken met een dode mus. In beide gevallen is het verstandig dat we eerst de gesprekken voeren.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik begrijp dat er nog een aantal circuits, waarvoor er vandaag initiatieven zijn genomen maar die vastzitten, opnieuw naar voren worden geschoven. De vraag die ik in het verleden al heb gesteld, blijft. Ik vind het goed dat de provincies de trekkers zijn en de eerste zoekers naar het maatschappelijk draagvlak, maar het kan dat er op een gegeven moment een breed maatschappelijk en politiek draagvlak is, maar dat we er omwille van de procedures niet uit geraken. Op het moment dat we vaststellen dat het provinciale planningsinitiatief te licht weegt, kunnen we dan de mogelijkheid niet onderzoeken om een gewestelijk planningsinitiatief te nemen waardoor we alles in een bredere context kunnen bekijken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ben optimistischer dan u. Ik heb vrij goede gesprekken gehad met de provincie. Ik wil eerst die mogelijkheid overwegen. De provincies beseffen dat dit een kans is om te tonen dat ze hier iets kunnen bereiken. In het verleden konden ze dat niet, zoals

ook mevrouw Homans al eerder zei. Ik ga ervan uit dat ze deze kans zullen grijpen. Als ze dat niet doen, zullen we zien welke stappen er verder kunnen worden gezet.

De heer Lode Ceysens: Ik trek het enthousiasme en de bereidheid van de provincies niet in twijfel. Ik denk wel dat men met een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan verder kan gaan en ook een aantal extra milderende maatregelen kan treffen.

Minister Philippe Muyters: Ook daar kan men naar de Raad van State gaan.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Ik heb in een provincieraad gezeten, en ik ben heel blij dat ik daar weg ben. Ik herinner me uit discussies in de commissie Ruimtelijke Ordening op het niveau van de provincieraad dat er eigenlijk een probleem was met de naam permanente motorcrossterreinen. Zo was er bijvoorbeeld geen enkel probleem met Kraaijenhorst in Brecht. Dat gebied was ingekleurd als ontginningsgebied. Pas toen de naam permanent motorcrossterrein werd gebruikt, begonnen de acties van de actiecomités. Ze maakten de mensen wijs dat er dag en nacht zou worden gecrost. Misschien moet er iets worden gedaan aan de naam permanent motorcrossterrein. Misschien moet u iets zeggen over de inkleuring, over de bestemming, die al dan niet geregulariseerd wordt. Permanent betekent niet 24 uur op 24 en 7 dagen op 7. Ik denk dat die actiecomités daardoor gevoed worden.

Minister Philippe Muyters: Dat is een element waar zeker rekening mee wordt gehouden. Dat geldt ook voor de duurtijd van vergunningen en dergelijke meer. Dat moet ook worden bekeken vanuit economisch perspectief. Als zo'n circuit wordt aangelegd, moet dat afgeschreven kunnen worden zodat het ook financieel haalbaar is. Die zaken zullen we nu per dossier bekijken. Zo kunnen we zien hoe een oplossing kan worden gevonden.

De voorzitter: De frequentie en de geluidshinder van crossen wordt toch geregeld door VLAREM? Als ruimtelijk zo'n terrein wordt ingekleurd, weet men natuurlijk niet of het de intentie is van degene die het terrein ruimtelijk inkleurt en dat wil vertalen in een VLAREM-vergunning, dat die VLAREM-vergunning dezelfde blijft.

Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, hoeveel tijd krijgen de provincies nu om die oplossingen te onderzoeken?

Minister Philippe Muyters: Ik heb gezegd dat ik zou proberen om begin maart een nota voor te leggen aan de Vlaamse Regering.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Minister, Koksijde heeft zich enkele jaren geleden kandidaat gesteld, maar werd toen om politieke redenen niet geselecteerd door de provincie. Vorig jaar kregen wij telefoon van de toenmalige minister van Sport met de vraag of Koksijde nog altijd kandidaat was. We zijn toen opgenomen als reservekandidaat, wat dat ook mag betekenen. Intussen hebben wij niets meer gehoord. Maakt Vlaanderen zijn huiswerk zonder de gemeenten en steden die zich destijds kandidaat hebben gesteld, opnieuw te contacteren? Het is vreemd dat daar geen communicatie over bestaat.

De minister van Sport zou inderdaad een campagne moeten voeren om het schrikbeeld weg te nemen dat sommigen hebben van motorcrossterreinen. Uiteindelijk wordt die sport vooral op zaterdagmiddag beoefend, terwijl mensen hun gazon aan het maaien zijn en de containerparken op volle toeren draaien. Als dit wat mooier wordt ingekleed, kan daar een maatschappelijk draagvlak voor gevonden worden. Een campagne van de Vlaamse overheid kan daartoe bijdragen.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Vanden Bussche, het is niet aan de Vlaamse overheid om daarover een campagne te voeren. De sector moet dat organiseren. Ik houd het graag bij een campagne 'Sport voor allen' en dergelijke meer. Het kan echter niet de bedoeling zijn dat

de Vlaamse overheid campagne voert per sector en per sport. Dat zou te duur worden en voortdurend zorgen voor ontevredenheid bij andere sectoren.

Wat de betrokkenheid betreft, voeren we de eerste fase uit op basis van de kennis van de provincies. Ik ga ervan uit dat de provincie West-Vlaanderen op de hoogte is van de kandidatuur. We hebben afgesproken om in de eerste fase de mogelijke dossiers eerst bilateraal te bespreken voor we ze openbaar maken. Het lijkt me dan ook logisch dat tot op vandaag niet met alle gemeenten contact is opgenomen. We kijken eerst wat er mogelijk is. Zo vermijden we protest vanaf de eerste stap voor een terrein dat misschien zelfs nooit aan bod zal komen om andere redenen. Het creëren van betrokkenheid en een draagvlak moet gebeuren op het moment dat we al een basis van dossier hebben.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Wat u in maart naar de regering brengt, is dus de stand van zaken van uw bilaterale Sport, Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu. Nadien gaat u terug naar de provincies. Wat is uw tijdsperspectief daarin?

Minister Philippe Muyters: We zullen per provincie een stappenplan uitwerken. Het verschil per provincie is groot. Na het onderzoek van Sport, Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening kunnen we zien hoe ver we in elke provincie staan en welk stappenplan haalbaar is.

De heer Marino Keulen: Is het dan mogelijk het tempo niet te laten bepalen door de laatste treuzelaar, maar werk te maken van de provincie waar er een draagvlak bestaat?

Minister Philippe Muyters: Dat is de bedoeling.

De heer Marino Keulen: Mevrouw Homans heeft een belangrijke opmerking gemaakt. De sector van de motorcross is absoluut geen vragende partij om 7 dagen op 7, dag in dag uit, te crossen. Zij zijn zich bewust van hun maatschappelijke verantwoordelijkheid. De buitenwereld pakt de beleidsverantwoordelijken daar echter op met de inschrijving 'permanent'. Dat is vandaag een symbolische rode lap op de stier. We moeten dan ook iets doen aan de woordkeuze om de druk van de ketel te halen en om het gevoel van weerzin en angst te verminderen.

Minister Philippe Muyters: Vandaag wordt het woord permanent circuit niet meer gebruikt. We spreken nu over een gereguleerd circuit.

De heer Bart Martens: Ik heb begrepen dat ook de provincies het subjectief criterium van een maatschappelijk draagvlak zullen moeten toetsen. Er moet bijzondere aandacht zijn voor die terreinen die gelegen zijn op een provinciegrens. Ik herinner me het terrein van Balen in de provincie Antwerpen. In Balen bestaat daar een maatschappelijk draagvlak voor. De aangrenzende gemeenten Ham en Tessenderlo hadden daar vlakbij echter een stiltegebied aangeduid. Het maatschappelijk protest zat dan ook eerder over de provinciegrens heen. Voor dergelijke terreinen moeten beide provincies nagaan of er een maatschappelijk draagvlak aanwezig is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verdere afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Voorzitter, minister, zowel het regeerakkoord als uw beleidsnota stellen duidelijk de verdere realisatie van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) voorop, zo ook voor wat betreft de afbakening van de agrarische en natuurlijke structuur. Zo

heeft het regeerakkoord het bijvoorbeeld over de gelijktijdige afbakening van 750.000 hectare agrarisch gebied, van 38.000 hectare extra natuurgebied en van 10.000 hectare bosgebied, om zo te komen tot een samenhangend Vlaams Ecologisch Netwerk van 125.000 hectare, evenals tot de 150.000 hectare natuurverwevingsgebied.

Evenwel luidt de Boerenbond nu de alarmbel. Blijkbaar kon de Boerenbond de hand leggen op een werkdocument inzake de afbakening van agrarische en natuurlijke structuren, waaruit blijkt dat de uitwerking van ruimtelijk uitvoeringsplannen (RUP's) enkel voor gebieden met een meerwaarde op het vlak van natuur, water en grote infrastructuurprojecten zal gebeuren. De landbouwfunctie zou worden gerespecteerd, tenzij de lokale overheid hierop een andere visie zou hebben.

Ondanks sussende woorden van u, minister, en van anderen uit de regeringskringen, zegt de Boerenbond verre van gerustgesteld te zijn. Meer zelfs, de Boerenbond gaf de Vlaamse Regering een fikse waarschuwing over het eventueel bewandelen van een beleidspad waarbij de land- en tuinbouw benadeeld zou worden ten voordele van allerhande andere sectoren.

Vandaar de volgende vragen, minister. Wat is de stand van zaken bij de afbakening van de agrarische en natuurlijke structuren? Blijft de gelijktijdige afbakening van agrarische en natuurlijke structuren gehandhaafd? Wanneer zal het totale afbakeningsproces beëindigd zijn?

Klopt het dat er enkel – of enkel in eerste instantie – RUP's zullen worden opgemaakt voor gebieden met een meerwaarde op het vlak van natuur, water en grote infrastructuurprojecten? Wat zijn de gevolgen hiervan voor de landbouwfunctie? Wat is het statuut van de op tafel liggende documenten hierover? In hoeverre en wanneer zal het Vlaams Parlement hierover ingelicht worden?

Op welke manier en binnen welke termijn zult u uitvoering geven aan uw aangekondigde maatregel tot optimalisatie van de rechtszekerheid van de landbouwbedrijven in herbevestigd agrarisch gebied? En wat met landbouwbedrijven in niet-herbevestigd agrarisch gebied?

Minister, dit zijn een aantal vragen die toch ook belangrijk zijn. Zojuist werd hier een aantal minuten gediscussieerd over een klein aantal hectare, maar deze vragen gaan over een groot aantal hectare en bovendien over een sector waarin alleen al in West-Vlaanderen 40.000 mensen tewerkgesteld zijn. Het is dus een sector die niet kan worden genegeerd ten voordele van andere.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Voorzitter, ik begrijp de ongerustheid van de heer Callens, maar in het regeerakkoord hebben we duidelijk afgesproken dat de realisatie van het eerste RSV een absolute must is vooraleer we verder gaan met een tweede RSV. Ik ga ervan uit dat de nodige initiatieven genomen zullen worden om daar verdere stappen in te zetten.

Aansluitend, en een beetje inpikkend op de beleidsnota van de minister waarin ook heel fel naar het partnerschapsmodel werd verwezen, zou ik de vraag willen stellen hoe de minister dat model in dezen wil realiseren. Ik denk daarbij aan het betrekken van de sectorale administraties en natuurlijk ook aan de sectoren op zich. Hoe zullen zij bij de opmaak, bij de planningsinitiatieven betrokken worden?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik volg de heer Ceyssens, want we hebben inderdaad afgesproken dat het RSV hoe dan ook geïmplementeerd en uitgewerkt wordt. Ik ben er voorstander van dat de sector Ruimtelijke Ordening in elk geval voor wat het ruimtegebruik betreft, altijd de regie in handen houdt. De gebieden waar de heer Callens het over heeft, zijn echter discussiegebieden waar verschillende sectoren aanspraak op maken, met name landbouw en natuur. De regie is voor Ruimtelijke Ordening, maar in dit geval moeten de verschillende sectoren en ook de vakministers die bevoegd zijn voor die sectoren,

misschien een grotere rol spelen zodat we iets sneller kunnen gaan in dit proces dan nu het geval is.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, ik deel de zorg die door de collega's geformuleerd werd. Het verheugt me dat Open Vld opnieuw luistert naar het maatschappelijk middenveld en dat de heer Callens ook luistert naar de landbouworganisaties, dat is ongetwijfeld een pluspunt, vandaar ook de goed geformuleerde vraag.

Minister, ik wil nog op een bijkomende bezorgdheid wijzen. Het is bijzonder belangrijk dat gemeentebesturen ook de afgebakende agrarische gebieden ten volle respecteren, want de landbouwsector maakt zich terecht zorgen.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, in onze regio werd onlangs een van die RUP's voorgesteld. Wat de heren Callens, Ceyssens en De Meyer naar voren willen brengen, is de bezorgdheid die leeft in de landbouwsector. De enige vraag die me van die eerste voorstelling is bijgebleven, is de vraag van de landbouwsector of de RUP's gepaard zullen gaan met een actuele landbouwimpactstudie of een landbouweffectenrapport.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, dames en heren, gezien de aard van de vragen en de gedetailleerdheid ervan, zal ik me nogal strikt houden aan de voorbereiding die ik heb gekregen.

Zoals in het regeerakkoord staat en ik ook in mijn beleidsnota heb geschreven, zal ik effectief het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen verder uitvoeren. Het is een van mijn prioriteiten. De verdere afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur is in die context dan ook een strategische doelstelling in mijn beleidsnota.

In 2009 zijn de visievormingsprocessen voor de natuurlijke en agrarische structuur afgewerkt in alle dertien buitengebiedregio's. De Vlaamse Regering besliste over de herbevestiging van de gewestplannen voor meer dan twee derde van het agrarisch gebied of 538.000 hectare. Daarnaast keurde de Vlaamse Regering dertien operationele uitvoeringsprogramma's goed met een fasering en de prioriteiten voor de nog op te maken ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Deze actieprogramma's zijn in een aantal regio's al volop in uitvoering. Elf ruimtelijke uitvoeringsplannen werden eerder al definitief vastgesteld door de Vlaamse Regering. Eerstdaags zal ik daar nog drie RUP's aan toe kunnen voegen voor definitieve vaststelling door de Vlaamse Regering. Daarnaast zijn de decretale procedures voor verschillende ontwerpplannen opgestart. Ook deze ontwerpplannen zal ik op korte termijn voor voorlopige vaststelling voorleggen aan de Vlaamse Regering. In totaal zal daarmee in uitvoering van de operationele uitvoeringsprogramma's ongeveer 3500 hectare natuur- of bosgebied afgebakend zijn en circa 6000 hectare agrarisch gebied vastgelegd zijn.

De ruimtelijke planningsprocessen voor de tweede fase van de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur zijn daarmee op een kantelmoment gekomen. Op basis van deze ruimtelijke visie en de prioriteiten die zijn bepaald in de uitvoeringsprogramma's, worden de komende jaren gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen opgemaakt in functie van de realisatie van de resterende taakstellingen voor landbouw, natuur en bos zoals bepaald in het RSV. Dat is niet min, want het gaat om nog 212.000 hectare agrarisch gebied, waarvan maximum 70.000 hectare met overdruk natuurverweving, en circa 35.000 hectare bijkomende natuur- en bosgebieden.

Gelet op de omvang en complexiteit van deze opdracht is het noodzakelijk binnen de Vlaamse overheid een hernieuwde en slagkrachtige projectwerking te creëren die in staat moet zijn om de door de Vlaamse Regering vastgelegde doelstellingen te realiseren met de

beschikbare mensen en middelen. Ik heb in mijn beleidsnota – en ik herinner me dat dit hier ook aan bod is gekomen – gezegd dat ik: “in overleg met de ministers bevoegd voor natuur en landbouw en met de betrokken administraties een gebiedsgericht meerjarenprogramma voor de plannings- en inrichtingsinitiatieven voor de natuurlijke en agrarische structuur zal opstellen, uitgaande van de reeds lopende projecten en de prioriteiten gesteld in het regeerakkoord, waarbij de inzet van middelen en personeel maximaal gebundeld wordt.”

Mijn uitgangspunt is dus dat het finaliseren van de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur niet alleen de verantwoordelijkheid van het beleidsveld Ruimtelijke Ordening is, maar een gezamenlijke verantwoordelijkheid is van de verschillende betrokken beleidsdomeinen van de Vlaamse overheid en de betrokken belangenorganisaties. Dat vraagt dus een duidelijk engagement van de verschillende departementen en agentschappen, zowel wat betreft personeel als financiële middelen.

Ik werk aan een plan van aanpak uit voor het opzetten van deze projectstructuur. Binnen de Vlaamse Regering hebben we afgesproken dat de ontwikkelde visies en de goedgekeurde uitvoeringsprogramma's daarbij het uitgangspunt vormen.

In overleg met de betrokken beleidsdomeinen en actoren zal ik een concreet gebiedsprogramma voor 2010 opstellen waarin we aangeven voor welke gebieden we op korte termijn de RUP-procedures zullen opstarten. Het uitgangspunt van de gelijktijdige en gelijkwaardige afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur staat daarbij voorop en is essentieel. Dat betekent dat de bestemmingswijzigingen die we via dat pakket RUP's realiseren, de verhoudingen van de resterende taakstellingen moeten respecteren.

Concreet zou dat betekenen dat, globaal genomen per pakket van RUP's, voor iedere 6 hectare landbouwgebied die we afbakenen, we ongeveer 1 hectare extra natuur- of bosgebied moeten kunnen vastleggen.

Bij de opmaak van deze ruimtelijke uitvoeringsplannen hanteren we de partnerschapsfilosofie, zoals hier net gevraagd. De plannen zullen onder regie van het beleidsdomein RWO uitgewerkt worden in administratieoverschrijdende teams waar ook de beleidsdomeinen Landbouw, Leefmilieu en Natuur mensen voor zullen vrijmaken. Deze teams zullen de verschillende voorstellen in een vroege fase bespreken met de betrokken lokale besturen en de vertegenwoordigers van de betrokken middenveldorganisaties. De verdere voortgang van het afbakeningsproces is in belangrijke mate afhankelijk van de mate waarin bij de verschillende partners de wil aanwezig is om effectief tot akkoorden en compromissen te komen.

Uit het regeerakkoord en de diverse beleidsnota's blijkt dus ondubbelzinnig de ambitie om de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur zoals voorzien is in het RSV verder af te werken. Daarover kan geen enkele twijfel bestaan. Het moet wel duidelijk zijn dat met de huidige instrumenten en procedures een gebiedsdekkende afbakening hoe dan ook een werk van zeer lange adem is.

Binnen de regering hebben we daarom ook afgesproken dat we – naast het uitvoeren van de actieprogramma's – gaan onderzoeken hoe we de ruimtelijke en sectorale processen en instrumenten beter kunnen afstemmen en integreren om enerzijds tot een snellere afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur te komen en anderzijds ook de bestemmingen op het terrein effectief sneller te realiseren.

Ik ben van mening dat we, naast de huidige afbakeningsmethode waarbij we voor landbouw, natuur en bos naar een gebiedsdekkende 'eindtoestandsplanning' toewerken via gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, moeten nadenken over meer efficiënte methodes, zonder afbreuk te doen aan de kwalitatieve en kwantitatieve opties van het RSV voor landbouw, natuur en bos.

Ik hoop dat ik u met het antwoord voldoende duidelijk heb gemaakt dat ik effectief werk maak van de verdere afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur. Zoals aangegeven bij de bespreking van mijn beleidsnota, wil ik dat doen via het partnerschapsmodel, met respect voor de gelijktijdige afbakening van de vooropgestelde landbouw-, natuur- en bosgebieden.

Tot slot kan ik u meedelen dat de Raad van State zich recent in een arrest ten gronde heeft uitgesproken over de ‘herbevestigde agrarische gebieden’ naar aanleiding van het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse Regering van een gemeente in een van de buitengebiedregio’s. Daaruit blijkt dat de aanpak van de Vlaamse Regering om de gebieden van de agrarische structuur aan te duiden via de beleidsmatige herbevestiging van de bestaande gewestplannen overeenloopt en volledig in lijn is met de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Bijgevolg kan er geen juridische onduidelijkheid meer zijn over deze gebieden.

Ook buiten de herbevestigde agrarische gebieden blijven de bestaande gewestplannen onverminderd hun rechtskracht behouden en worden vergunningsaanvragen van landbouwbedrijven onverkort beoordeeld op basis van de geldende gewestplanbestemmingen. Wat dat betreft, kan er ook geen enkele juridische onduidelijkheid zijn voor die bedrijven. Het herbevestigen van de resterende 212.000 hectare agrarisch gebied zal zoals gezegd gelijk op gaan met de realisatie van de 35.000 hectare bijkomende natuur- en bosgebieden en de aanduiding van de natuurverwevingsgebieden. Hoe sneller de actoren op het terrein een akkoord bereiken over die afbakening, hoe sneller ook de discussie en de onzekerheid die daarmee gepaard gaat, kan verdwijnen.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik hoop dat u kunt waarmaken wat u hier hebt gezegd, namelijk vooral dat u naast de 6 hectare landbouwgrondbevestiging maar één hectare natuurgebied zou proberen te bevestigen. Ik hoop dat de landbouwbedrijven in de herbevestigde agrarische gebieden effectief geen problemen zullen hebben met uw collega, bij het afleveren van milieuvergunningen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Minister, ik dank u voor uw uitvoerig en duidelijk antwoord. Als het goed is, mag het ook worden gezegd. U geeft hiermee uw engagement over partnerschap heel duidelijk en concreet vorm.

We mogen hier wel niet over streekdossiers praten, maar ik wil toch even verwijzen naar de zeer specifieke situatie in Limburg waar destijds een aantal landbouwgebieden niet konden worden afgebakend omwille van een speciale beschermingszone. Daardoor is er een totaal andere verhouding van afbakening dan in Vlaanderen: ongeveer 40 percent per gebied. Ik denk dat we daar in de toekomst wel rekening mee moeten houden.

Maar als we starten zoals u suggereert, dan kan het een heel duidelijke basis zijn om verder te werken. Ik kijk dan ook reikhalzend uit naar de voortgangsrapportage.

De heer Bart Martens: Minister, ik denk dat u een prachtig plan van aanpak hebt voorgelegd. Ik wil opmerken dat de meerderheidsfracties in een met redenen omklede motie tot afsluiting van het debat over de beleidsnota, gevraagd hebben om twee keer per jaar een debat te kunnen houden over de uitvoeringsagenda van het ruimtelijk structuurplan. Via die methodiek kunnen we opvolgen in welke mate uw voorstel van aanpak van de afbakening van de buitengebiedstructuren, ook effectief resultaat oplevert. Via die weg kunnen we ook het gebiedsprogramma 2010 inkijken en erover van gedachten wisselen.

Het partnerschapsmodel zoals u het voorstelt, wordt hierin vastgelegd en verankerd. Laat ons hopen dat men ook op het terrein snel voortgang maakt, want het is in het belang van de rechtszekerheid van de sector en van natuur en bos. We moeten ook de biodiversiteits-

doelstellingen halen. Er is nog een hele inhaalbeweging nodig, maar het moet mogelijk zijn op de manier die u nu hebt voorgesteld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken met betrekking tot de winkelcentra in de noordrand van Brussel

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, mijn vraag om uitleg is een omgezette schriftelijke vraag die ik eind december had ingediend.

Het thema van de winkelcentra ten noorden van Brussel is al een paar keer aan bod gekomen in deze commissie. Ook in de vorige legislaturen zijn er een paar interessante debatten over geweest. Ik heb de vraag om uitleg van 2 december van de heer Bart Martens en het antwoord van de minister aandachtig gelezen. Intussen zijn twee maanden verstreken. Ik vond het dus toch aangewezen te vragen dat die schriftelijke vraag zou worden omgezet in een vraag om uitleg, om de jongste stand van zaken in dit dossier te kennen. Zoals de voorzitter zegt, is het niet de bedoeling het debat helemaal opnieuw te voeren. Dat heeft geen zin. Twee maanden is echter een lange tijd in dergelijke belangrijke dossiers. Het gaat over een drietal grote centra. Daarom vond ik het nuttig die vraag vandaag te stellen.

Minister, zijn er sinds uw antwoord op de vraag van de heer Martens belangrijke evoluties geweest in dit dossier? Hebt u ondertussen nog overleg kunnen plegen met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest over de drie dossiers? Diverse leden hebben gewezen op het gevaar van een onoordeelkundig inplanten van te veel grote winkelcentra die heel dicht bij elkaar liggen, louter omdat er daar een gewestgrens ligt. Dat die grens er ligt, bemoeilijkt de dialoog soms wat.

Hebt u al een idee van de houding van de provincie Vlaams-Brabant ten opzichte van het belangrijke dossier Uplace in Machelen? Is er in die twee maanden een evolutie geweest ter zake?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil me ervoor verontschuldigen dat ik deze vraag niet schriftelijk heb beantwoord. Er is nog een historische achterstand van enkele vragen. Vandaag hebben we de methodiek om tijdig op die vragen te kunnen antwoorden op punt gesteld, maar in de beginfase hadden mijn kabinet en ik wat inlooptijd nodig.

Op 20 februari 2009 heeft de toenmalige Vlaamse Regering beslist een onderhandelingskader te creëren voor de drie brownfieldprojecten Uplace, Rittweger en Access Park Machelen. Uiteindelijk heeft de Brownfieldcel na evaluatie van die drie brownfelddossiers een advies geformuleerd. De cel heeft geadviseerd onderhandelingen te voeren met Uplace. Op 3 april 2009 werd het Uplaceproject door de Vlaamse Regering aanvaard. Uplace werd uitgenodigd om verdere onderhandelingen te voeren. De Vlaamse Regering heeft op 29 mei haar goedkeuring gehecht aan alle geselecteerde brownfieldprojecten, met het oog op het ondertekenen van de convenanten. Tot op heden heeft de provincie Vlaams-Brabant het convenant met Uplace nog niet getekend.

Inmiddels heeft Uplace wel het project-MER en de mobiliteitsstudie voorbereid. Tevens loopt de voorbereiding van de overeenkomst met het Agentschap Wegen en Verkeer in het kader van de mobiliteitsconvenanten. U vraagt ook naar de planologische voorbereiding. Op het vlak van planologische voorbereidingen past het brownfieldproject Uplace in de bestemmingswijzigingen die worden voorbereid voor het Vlaams strategisch gebied rond

Brussel (VSGB), waarvoor de Vlaamse Regering op 20 februari een tussentijdse beslissing heeft genomen. Met die beslissing van 20 februari heeft de minister die bevoegd was voor de ruimtelijke ordening, de opdracht gekregen een plan-MER op te stellen voor het VSGB. Alle voorbereidende stappen voor dit plan-MER zijn succesvol afgerond. Het plan-MER werd op 4 december voor goedkeuring ingediend bij de Dienst MER. Het is nog niet goedgekeurd. Op basis van de bevindingen van het MER loopt momenteel de voorbereiding voor de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan om een aantal herbestemmingen te kunnen doorvoeren. In het kader van het brede overlegproces over het VSGB werd veel energie gestoken in bilateraal overleg met het Brusselse gewest. Ik moet er wel op wijzen dat het gaat over een overleg op ambtelijk niveau, waarbij de ambtenaren terugkoppelen naar het beleidsniveau. Vooralsnog is nog onduidelijk in welke mate ook het beleidsniveau echt op de hoogte is. In alle stappen werd het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wel systematisch op ambtelijk niveau betrokken.

Het antwoord op uw tweede vraag is tweeledig. De haalbaarheid van het Uplaceproject komt eigenlijk tweemaal aan bod: enerzijds in het kader van het VSGB, anderzijds in het brownfieldconvenant. Uit het eindrapport voor het VSGB blijkt enerzijds dat er sprake is van meerdere concentraties van grootschalige detailhandel in eenzelfde verzorgingsgebied. Dan denk ik aan Shopping 21 en IKEA in Zaventem, en aan Makro en de nu vooropgestelde ontwikkelingen in Machelen. Anderzijds wijst het eindrapport op de afstemming met initiatieven in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Daar ben ik de vorige maal ook dieper op ingegaan.

In het plan-MER voor het VSGB komt het mobiliteitseffect van de projecten voor grootschalige detailhandel en leisure aan bod. Het advies dat de Brownfieldcel heeft gegeven over de projecten Uplace, Robelco en BPI, ging uit van vijf beoordelingscriteria. Ik ga ervan uit dat die vijf criteria de haalbaarheid van het project voldoende hebben belicht.

Met het convenant voor de brownfield Uplace heeft de Vlaamse Regering zich ertoe verbonden de nodige initiatieven te nemen om het project realiseerbaar te maken. Het convenant voorziet de hele oppervlakte van het Uplaceproject. De haalbaarheid van het project is natuurlijk ook afhankelijk van de procedures. Artikel 4 van het convenant voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid het plan of het programma te wijzigen, bijvoorbeeld op basis van een aantal aspecten van het plan-MER.

Met betrekking tot het overleg met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, verwijs ik in het algemeen naar mijn beleidsnota. In dat document heb ik gezegd dat ik zeker zorg wil besteden aan de interactieve relaties die Vlaanderen onderhoudt, zeker met naburige regio's, en dus zeker ook met het Brusselse gewest. De impact van het ruimtelijk beleid van die regio's kunnen we moeilijk negeren als we in Vlaanderen een beleid willen uittekenen. Bij het uittekenen van mijn eigen ruimtelijk beleid is het dus belangrijk rekening te houden met wat in de buurregio's gebeurt, zowel op het terrein als op planningsniveau. Daarom wil ik met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een formele samenwerking starten over ruimtelijke ordening. Ik heb mijn administratie de opdracht geven dat voor te bereiden. Er zal onder meer moeten worden nagegaan onder welke vorm een dergelijke formele samenwerking kan worden georganiseerd.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik heb één bijkomende vraag. Ik ben niet zo thuis in ruimtelijke ordening. U stelt terecht dat de provincie Vlaams-Brabant het convenant met Uplace nog niet heeft ondertekend. Stel dat de provincie dat convenant niet ondertekent, wat zijn daarvan de juridische consequenties voor dat hele dossier?

Minister Philippe Muyters: Ik neem me voor eerst contact op te nemen met Vlaams-Brabant, om te horen waarom dat convenant niet is ondertekend. Ik moet eerlijk gezegd het

antwoord schuldig blijven op de vraag wat de juridische gevolgen zijn. Ik heb die nog niet laten onderzoeken, ervan uitgaand dat dit nog wel zal gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de adviezen die nodig zijn bij het toekennen van een stedenbouwkundige vergunning

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, minister, ik zou het graag even hebben over de procedureregels voor externe adviezen die de overheden moeten opvragen bij het aanvragen van vergunningen.

Het gaat meer bepaald over het artikel 4.7.16. De belangrijke vernieuwing is dat daarin bepaald staat dat adviezen binnen een termijn van 30 dagen moeten worden verstrekt. Persoonlijk vind ik dat een heel sterk punt van het nieuwe decreet met betrekking tot de ruimtelijke ordening. Alle vergunningverlenende overheden, de gemeenten inbegrepen, vonden dat een zeer belangrijke beslissing. In het verleden moest immers maar al te vaak worden gewacht op externe adviezen, waardoor de vergunningverlenende overheid uiteindelijk in verlegenheid werd gebracht omdat de vergunningsaanvraag niet vlot werd afgehandeld.

Jammer genoeg bereiken we nu signalen uit de praktijk, uit mijn eigen provincie, maar ook uit andere provincies, dat een bepaalde administratie dat systeem systematisch begint te ondergraven. Het gaat meer bepaald over het Agentschap Wegen en Verkeer, dat er een gewoonte van begint te maken om binnen de termijn van 30 dagen een zwak of bijna niet onderbouwd voorwaardelijk ongunstig advies te geven. Ik kan dat natuurlijk niet hard maken, maar sommige collega-burgemeesters vertellen mij dat ze van het betrokken agentschap de mededeling kregen dat het ongunstig heeft moeten adviseren omdat het dat binnen een bepaalde tijd niet beoordeeld krijgt, en als ze wat langer wachten, komt er misschien toch nog een gunstig advies.

Op deze manier houdt het agentschap de procedures op en houdt ze voor zichzelf een slag om de arm, maar het haalt vooral de intentie van de decreetgever onderuit. Wij hebben nochtans duidelijk gezegd dat we inzake adviezen doelstellingen halen in een bepaalde timing.

Minister, was u op de hoogte van deze deloyale houding? Uit uw non-verbale houding heb ik al begrepen dat dat inderdaad zo is. Zit hier inderdaad een systeem achter? Kunt u verder overleg plegen met de betrokken administratie en haar verantwoordelijken? Op welke manier kunnen lokale besturen en stedenbouwkundige diensten omgaan met deze praktijk en toch een optimale dienstverlening aan de burger en uitvoering van het decreet realiseren?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Dit is een schitterende vraag voor minister Crevits.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijn non-verbale communicatie heeft al onmiddellijk aangegeven dat er inderdaad een probleem is. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer, uitgebracht voor aanvragen ingediend voor 31 december 2013, een bindend karakter heeft voor zover het negatief is of voorwaarden oplegt. Het heeft dus verregaande gevolgen.

Het is het tijdelijk bindend karakter waarvan sommigen uit de buitenafdelingen van het Agentschap Wegen en Verkeer misbruik maken. We vernemen dat er in West-Vlaanderen zo

goed als geen misbruiken voorkomen. In Oost-Vlaanderen gebeurt dat slechts sporadisch. In andere provincies geeft de afdeling Wegbeheer inderdaad geregeld ongemotiveerde voorlopig ongunstig adviezen.

Gelet op de dwingende afhandelingstermijn die de codex hanteert, is dit in tegenstrijd met de klantvriendelijkheid die in de codex was bepaald. Mijn administratie heeft al contact gehad en toelichting gevraagd aan het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken, en heeft gewezen op het ontoelaatbaar karakter van deze werkwijze, doch met weinig resultaat.

Ik heb zelf ook contact genomen met minister Crevits. Als ik me niet vergis, hebt u haar daarover al ondervraagd. Zij heeft een brief geschreven naar haar administratie om deze werkwijze te stoppen en te zorgen dat ze tijdig en gegrond advies geeft om zich daarop te organiseren. Ik hoop dat daarmee het probleem is opgelost en dat we niet moeten antwoorden op de vraag wat we moeten doen bij de lokale besturen. Niets namelijk, want het is dwingend tot 2013. Het probleem moet dus worden opgelost via de administratie.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Mijnheer Vandaele, tot uw teleurstelling moet ik u meedelen dat we al minstens een dossier kennen in West-Vlaanderen. U vroeg ook waarom ik mijn vraag niet aan minister Crevits heb gesteld. Voortbordurend op het partnerschapmodel dat u daarstraks hebt toegejuicht en waarvan u zei dat ruimtelijke ordening de leiding moest behouden, willen we ons daar ook aan houden.

Minister, dank u voor uw antwoord en uw initiatief. Als we hier niet in slagen, zijn er toch twee mogelijkheden die we achter de hand kunnen houden. Om het advies al vroeger niet meer bindend te maken, moeten we een decretaal initiatief nemen. Of er kan een omzendbrief worden gestuurd, waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat ook als men een negatief advies geeft, dit duidelijk gemotiveerd moet zijn.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik wil wel zien hoe de administratie zal reageren op het initiatief van minister Crevits. Eigenlijk is het verkeerd een wetgeving aan te passen omdat de administratie niet naar de geest van de vorige wetgeving handelt.

De heer Wilfried Vandaele: Mijnheer Ceyskens, geen kwaad woord over minister Crevits. Ze is West-Vlaamse en ze komt uit de provincieraad, waarin we nog samen hebben gezeteld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) voor carpoolparkings

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Minister, enkele weken geleden kreeg ik het antwoord op een schriftelijke vraag aan minister Crevits, met betrekking tot de realisatie van carpoolparkings. Daaruit bleek dat de aanleg ervan geen sinecure is, onder meer door de onteigeningsproblematiek, maar ook door rekening te moeten houden met aspecten als de goede ruimtelijke ordening bij de inplanning ervan.

De afdeling Wegen en Verkeer heeft inzake de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) voor carpoolparkings reeds meerdere malen gecommuniceerd met het Agentschap Ruimtelijke Ordening en in het bijzonder de afdeling Ruimtelijke Planning, die verantwoordelijk is voor het opmaken van het GRUP.

Oorspronkelijk was men de mening toegedaan dat er één gezamenlijk GRUP voor alle nog te bouwen of uit te breiden carpoolparkings in Oost-Vlaanderen moest worden opgemaakt. Recent werd een uitvoeringsbesluit bij het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening goedgekeurd, waarbij bepaalde zaken vergunbaar worden zonder de opmaak van een GRUP, zoals het aanleggen van carpoolparkings, echter enkel binnen de lussen van een op- en afrittencomplex.

De beide administraties zouden dus samen moeten zitten – dat bleek ook uit het antwoord van minister Crevits – om te bepalen welke geplande carpoolparkings onder dit nieuwe uitvoeringsbesluit vallen en voor welke andere er toch nog een GRUP moet worden opgemaakt.

Minister, nu het uitvoeringsbesluit er is, wil ik aandringen om werk te maken van dit overleg. Het doorlopen van de procedure van een GRUP kost tijd. De positieve gevolgen van deze infrastructuur op de mobiliteit moet de Vlaamse overheid ertoe aanzetten de administratieve krachten te bundelen om ten volle voor de realisatie van deze projecten te gaan.

Minister, hoe zullen de carpoolparkings worden gerealiseerd waarvoor wel een GRUP noodzakelijk is? Komt dat in één GRUP? Komen er verschillende GRUP's? Indien er één GRUP wordt opgemaakt per provincie, hoe wordt het risico beperkt om het volledige GRUP niet te laten afkeuren indien zich één probleem voordoet? Wat is de verwachte duur van de procedure om een GRUP op te maken voor de carpoolparkings? Wanneer kan dit worden geïnitieerd? Heeft uw administratie al overleg gehad met de afdeling Wegen en Verkeer om te bepalen welke van de geplande carpoolparkings vergunbaar zijn zonder een GRUP op basis van de nieuwe regelgeving? Wat is de verwachte timing om een overzicht op te maken?

De heer Bart Martens: In Nederland gebruikt men nu ook systematisch de carpoolparkings om de wagens elektrisch op te laden. Ze worden in ieder geval uitgerust met elektrische oplaadpalen. Misschien is dat een suggestie voor de verdere uitbouw van de carpoolparkings. Via stedenbouwkundige voorschriften kan daarin worden voorzien.

Minister Philippe Muyters: Dat laatste moet u vooral vragen aan een van mijn collega-ministers. Als daar vergunningen voor nodig zijn, zal ik dat zeker bekijken.

Het overleg is al gestart met het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken. Onze bedoeling is een duidelijk beeld te krijgen van de totale ruimtevrage voor carpoolparkings. We zijn eerst een gesprek begonnen met de provincie Oost-Vlaanderen en de afdeling Wegen en Verkeer daar. We gaan daarna ook alle andere provincies bezoeken. Van minister Crevits heb ik gehoord dat de afdeling Wegen en Verkeer is gevraagd om alle locaties voor toekomstige carpoolparkings af te lijnen. Dan zal men aftoetsen welke onder het nieuwe uitvoeringsbesluit zullen vallen, dat u heel juist hebt beschreven. Er moet worden nagegaan of de overige projecten kunnen worden opgenomen in de loop van de planningsprocessen.

Afhankelijk van het precieze aantal aanvragen, zal duidelijk worden of voor de overige projecten een of meer ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) noodzakelijk zijn. Het risico dat u aangeeft dat alle deelplannen zouden worden vernietigd indien een ervan wordt aangevochten, is wel beperkt. Die werkwijze is in het verleden al toegepast. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de RUP's voor groot- en regionaalstedelijke gebieden, die steeds uit meerdere deelplannen of projecten bestaan, en op lokaal niveau naar de sectorale RUP's voor zonevreemde bedrijven. Daar zijn geen juridische problemen over.

U vraagt naar de duurtijd van de procedure voor een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Uit een screening van de doorlooptijden van de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen met een problematiek zoals deze, schatten wij dat gemiddeld anderhalf jaar moet worden gerekend, vanaf de plenaire vergadering tot de definitieve vaststelling.

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben blij dat het overleg is opgestart. Zeker in het kader van de verkeersveiligheid en de mobiliteits-

doorstroming denk ik dat we spoed moeten zetten achter de realisatie van de carpoolparking, zeker langs gewestwegen. In Oost-Vlaanderen zijn er zo een aantal.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Ik heb een opmerking terzijde. U weet dat we problemen hebben bij de parkings aan de benzinestations op de autostrades. Is er ook een speciaal GRUP in de maak voor de parkings aan de benzinestations?

Minister Philippe Muyters: Ik weet niet welke problematiek daar bestaat.

De heer Marc Vanden Bussche: Langs de autosnelweg van Jabbeke naar de grens hebben we speciale paaltjes moeten plaatsen omdat de parkings aan het benzinestation niet voldoen om de vrachtwagens te parkeren. Er is dus nood om de parkings uit te breiden.

Minister Philippe Muyters: Ik heb daar nog geen indicaties van.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het verval van het woonrecht voor permanente bewoners van weekendverblijven indien niet wordt ingegaan op een herhuisvestingsaanbod

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, minister, collega's, op 1 september 2009 trad het aangepaste decreet Ruimtelijke Ordening, zijnde de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, in werking. Deze regelgeving hanteert voor de permanente bewoning van weekendverblijven een uitdovend woonrecht als basisprincipe.

Het woonrecht wordt doorheen de tekst als leidraad gebruikt, maar men verlaat echter deels de eigen logica in artikel 5.4.3, paragraaf 2. Die luidt als volgt: "Permanente bewoners zijn ertoe gehouden in te gaan op het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege op straffe van verval van hun woonrecht."

In de memorie van toelichting lezen we dat het woonrecht of de permanente bewoning geen aanleiding kan geven tot enige vervolging. Het toekennen van het uitdovend woonrecht is al strikt geregeld door middel van een aantal voorwaarden. Zo moet het verblijf vergund zijn en moet het voldoen aan een zekere woonkwaliteit conform de Vlaamse Wooncode. Men moet minstens een jaar ingeschreven zijn en men mag niet over andere eigendommen beschikken.

Dan is er het bewuste artikel waarbij men moet ingaan op het eerste aanbod van herhuisvesting door de overheid. Het gaat me precies over dat vaag geformuleerde zinnetje. Er worden geen vereisten aan verbonden zoals een maximumhuurprijs.

Ik kaartte daarom deze problematiek aan in de Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie, en kreeg een uitleg van minister Lieten, die optrad in vervanging van minister Van den Bossche. Ik vroeg de minister het toepassen van deze regelgeving door de sociale huisvestingsmaatschappijen te onderzoeken. Ik vroeg of de personen die hun woonsituatie wensen te plannen, het slachtoffer zouden kunnen worden van hun eigen planning.

In haar antwoord schetst de minister dat de voorrangsregels zoals die vastliggen in het kaderbesluit Sociale Huur, nog altijd van toepassing zijn. Zij voegt eraan toe dat die voorrangsregels eerder een marginale rol spelen in deze problematiek. De bewoners van weekendverblijven kunnen zich uiteraard altijd inschrijven voor sociale huurwoningen voor zover ze voldoen aan de inschrijvingsvoorwaarden. Zodra hun een woning wordt aangeboden, zullen ze op grond van de reguliere toewijzingsregels moeten ingaan op het aanbod. Zo niet, vervalt hun woonrecht.

Minister Lieten onderstreept dus nadrukkelijk dat de bewoner die eigenaar is van een weekendverblijf, zelf de regie of sleutel in handen heeft om zich te laten registreren op de lijst van een sociale huisvestingsmaatschappij (SHM). Deze mensen kunnen hun woonrecht niet verliezen, tenzij ze zich zelf bij een SHM inschrijven. Het inschrijven op zich kan men als een daad van vooruitziendheid aanzien, waarbij betrokkenen zich veilig willen stellen voor hun woonsituatie in toekomst. Als ze dit echter doen, zijn zij onzeker over het woonrecht dat hun via de geëigende regelgeving gegarandeerd wordt. Het artikel 5.4.3 van het hoger vermelde decreet is overbodig omwille van het feit dat het in strijd is met de initiële bedoeling van de decreetgever, zijnde maximale woonzekerheid geven.

Minister, gezien het antwoord van minister Lieten achtte ik het niet ongepast om u deze vraag te stellen. Gezien de tegenstrijdigheid van die specifieke passus over het verlies van het woonrecht met de logica van het woonrecht en gezien de grote onzekerheid waarmee de personen die zich in deze situatie bevinden, geconfronteerd kunnen worden, lijkt dit bewuste artikel van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening eerder overbodig. Minister, bent u bereid om deze passus aan te passen of te schrappen?

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Ik wil benadrukken dat mensen die permanent in een weekendverblijf wonen en hun uitdovend woonrecht willen laten gelden, al een toegeving krijgen van de Vlaamse overheid, want eigenlijk waren ze van in het begin niet in regel. Zij krijgen bij wijze van uitzondering het uitdovend woonrecht. Als ik het goed heb begrepen, vraagt LDD bij monde van mevrouw De Waele nu ook nog eens dat ze tegelijkertijd meer privileges krijgen wat het verkrijgen van een sociale woning betreft. Ik vind dat dat absoluut niet kan.

Als een particulier die algemeen in regel is geweest bij het bouwen of kopen van een huis, aanspraak wil maken op een sociale woning, moet die zich ook inschrijven op een wachtlijst. Als hij twee keer weigert, wordt hij geschrapt van de wachtlijst, in tegenstelling tot iemand van een permanent weekendverblijf met uitdovend woonrecht. Het is al een geste dat iemand die het uitdovend woonrecht wil laten gelden, zich alsnog op een wachtlijst mag inschrijven. Ik vind namelijk dat, als iemand dan toch gebruik wil maken van een woonrecht, hij niet op twee paarden moet wedden.

Als iemand dat woonrecht niet wil gebruiken en wil verhuizen, om welke reden dan ook, dan zet hij zich op een wachtlijst bij een SHM naar keuze. Hij belandt daar niet automatisch op, het is een weloverwogen keuze van de persoon in kwestie. Als die die keuze maakt en er wordt dan een woning aangeboden, vind ik het niet meer dan normaal dat als men die woning weigert, men wordt geschrapt. Ik denk immers dat we het er allemaal over eens zijn dat we in Vlaanderen een tekort hebben aan sociale woningen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Voorzitter, minister, collega's, ik ben zeer tevreden dat mevrouw De Waele heel aandachtig onze met redenen omklede motie op de beleidsnota Ruimtelijke Ordening en ons voorstel van decreet over de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven, ingediend op 10 december vorig jaar, heeft gelezen.

Inderdaad, bij het zogenaamde aanbod tot herhuisvesting, dat in bepaalde gevallen een gedwongen keuze is, zou op zijn minst rekening moeten worden gehouden met het recht op vrije woningkeuze, de aangepastheid van de aangeboden woning en de financiële draagkracht van de permanente bewoners en hun gezin. In het voorstel van decreet heb ik gevraagd om artikel 5.4.3, paragraaf 2 in deze zin aan te passen. Of de traditionele partijen, en zeker de N-VA, bereid zullen zijn om ons voorstel goed te keuren valt nog af te wachten. Tot hiertoe hebben de weekendverblijvers nog niet veel positiefs mogen ondervinden, met alle menselijke en sociale drama's tot gevolg. *(Opmerkingen van de heer Lode Ceyskens)*

Mijnheer Ceyssens, misschien moet u eens eerst op het terrein komen en met die mensen praten om te horen wat hun menselijke en sociale drama's zijn. Blijkbaar is dat te ver gegrepen. Nu, dat is uw zaak en de zaak van uw partij.

Minister, ik ben benieuwd naar uw standpunt in deze zaak. Bent u er voorstander van dat permanente bewoners van de weekendverblijven op straffe van verval van hun woonrecht, indien ze zich inschrijven in de sociale code, akkoord moeten gaan met het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege? Of bent u bereid om het bewuste artikel aan te passen en rekening te houden met de menselijke en de sociale kant van de zaak? Ik zou willen dat andere partijen zich daar ook eens zwaar over beraden.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het discours gaat de verkeerde richting uit. Het gaat hier niet over woonrecht of wat dan ook. Het gaat over ruimtelijke ordening. Het permanent wonen in recreatiezones is nu eenmaal een aanfluiting van de basisregels in de ruimtelijke ordening, waar je bepaalde bestemmingen geeft aan bepaalde terreinen. Het nieuwe decreet Ruimtelijke Ordening is bijzonder mild op het gebied van deze problematiek met het uitdovend systeem.

Ik spreek vooral voor de kust omdat ik het probleem daar het best ken. Misschien is het op andere plaatsen anders. Het erge is dat in spiksplinternieuwe projecten van vakantiehuisjes ook vandaag nog mensen zich permanent vestigen en zich laten domiciliëren. Dat zijn in de meeste gevallen geen behoeftige mensen. Ik vermoed dat de mildheid in het decreet veeleer een verkeerd signaal geeft en in plaats van het uitdooftscenario in de hand te werken mensen aanmoedigt om zich vandaag nog op die plekken te laten inschrijven.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Mijnheer Huybrechts, ik ben dagelijks bezig op het terrein. Ik probeer dan altijd alle bevolkingsgroepen te bekijken. Als we in Ruimtelijke Ordening een beslissing nemen voor de ene of de andere bevolkingsgroep, moeten we goed kijken of we zo niet andere mensen achterstellen die het wel altijd volgens de regels van de wet hebben willen doen. Dit gaat over oneigenlijk gebruik van weekendverblijven. Mijnheer Huybrechts, mijn partij heeft voor die mensen met het uitdovend woonrecht al veel meer gedaan dan u ooit gedaan hebt of zult doen.

De heer Pieter Huybrechts: Laat daar de weekendverblijvers maar zelf over oordelen. Dat zien we bij de verkiezingen.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Bij ons in de regio Oost-Vlaanderen is de provincie aangeduid als het bestuursniveau om infovergaderingen te organiseren en een provinciaal RUP op te maken. De provincie brengt de Oost-Vlaamse weekendverblijfszones in kaart en ontwikkelt er een toekomstvisie voor. Wordt in andere provincies ook het provinciebestuur aangeduid als het niveau om toekomstvisies te ontwikkelen, en wat is de stand van zaken?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Het is een zaak van ruimtelijke ordening. Ik ken de dossiers in de Kempen vrij goed. Ik ga niet akkoord met wat de Vlaams Belangfractie hier zegt over de sociale problematiek. Het is een sociale problematiek voor mensen die in illegale optrekjes zitten, het is geen sociale problematiek voor mensen die op erkende terreinen en in geregulariseerde weekendzones wonen. Daar speelt bij ons zelfs het aspect speculatie: mensen die meerdere eigendommen hebben in die gebieden en ze verhuren.

Het tweede probleem in de Kempen is dat die zones soms geregulariseerd worden en omgevormd tot woongeheid. Dat is helemaal een uitholling van de ruimtelijke ordening, zeker met een link naar het woonrecht. Ik pleit veeleer voor een strenge benadering.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Voorzitter, er wordt gesproken van een ‘geste’. De overheid was verplicht om een geste te doen in het licht van de dualiteit die altijd bestaan heeft. Vroeger was het al dat je niet permanent mocht wonen in weekendverblijfparken, maar de gemeenten waren toch verplicht om de mensen in te schrijven als hebbende daar hun eerste woning. Aan de kust bestaat die dualiteit ook nog altijd. Het zou goed zijn dat we dat eens en voor altijd zouden oplossen: dat je je niet meer kunt inschrijven in weekendverblijfparken. In de praktijk zijn wij als gemeente nog altijd verplicht om die mensen daar in te schrijven. Als wij dat weigeren, wordt het drie maanden later toch toegestaan door de overheid. Je kunt moeilijk die mensen verwijten dat zij aan de ene kant gebruik maken van de wet en er aan de andere kant door worden bestraft.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Dit is een discussie die vroeger ook al gevoerd is. Ik zal niet herhalen wat iedereen al naar voren heeft gebracht. Ik antwoord op de uitdrukkelijke vraag.

Ik ben niet bereid om het artikel van de Codex dat u aanhaalt, te schrappen, met name het feit dat de permanente bewoners die niet ingaan op het eerste aanbod tot huisvesting van overheidswege hun woonrecht verliezen. Deze paragraaf past in de geest van de hele regeling van het uitdovend woonrecht en het uitzonderlijke karakter dat hieraan gehecht wordt. Het aanbieden van herhuisvesting is een mogelijkheid voor overheden om oplossingen te bieden aan de problematiek van de weekendverblijven.

Ik wil een misvatting in uw vraag rechtzetten. De Codex spreekt over een aanbod tot herhuisvesting van overheidswege. Elk overheidsinitiatief kan hieronder vallen. Niet alleen sociale huisvestingsmaatschappijen, maar ook OCMW's en andere overheidsinstanties kunnen een herhuisvesting aanbieden met het verval van woonrecht bij weigering tot gevolg. Het verval van woonrecht geldt indien een permanente bewoner een aanbod tot herhuisvesting weigert. Dit artikel geldt niet alleen voor permanente bewoners die zijn ingeschreven bij een sociale huisvestingsmaatschappij. Het aanbod kan ambtshalve zijn. Ook permanente bewoners die niet ingeschreven zijn bij een huisvestingsmaatschappij kunnen dus hun woonrecht verliezen.

U hebt het over een onzekerheid voor de permanente bewoners. Het is juist omgekeerd: door het invoeren van het woonrecht vergroot de Codex de zekerheid. Dit aanbod past in de filosofie van een alternatief en dus van een zekerheid voor de permanente bewoners. Zij hebben nu duidelijkheid over de concrete draagwijdte van dit woonrecht en de gevallen waarin zij dit kunnen verliezen, terwijl dit vroeger niet het geval was.

Mevrouw Patricia De Waele: Dank u, minister, voor uw uitleg.

Ik wil even ingaan op de opmerkingen van mevrouw Homans. Men gooit hier een en ander op een hoopje. Het gaat niet zomaar over het creëren van extra rechten: die rechten zijn gecreëerd in dat bewuste artikel. Het gaat wel om mensen die eigenaar zijn en zelf hun planning in handen willen nemen. Zij dreigen het slachtoffer te worden van hun planning. En het gaat hier wel degelijk over eigenaars of mensen die in een vergund weekendverblijf wonen, mevrouw Homans. U moet een onderscheid maken tussen de illegale en de vergunde weekendverblijven. Daar maakt het decreet ook een onderscheid in.

Als men in een vergund weekendverblijf woont, dan wil dat zeggen dat een of andere overheid sowieso heeft gezegd dat die mensen daar mochten bouwen en wonen. Men moet zich ook inschrijven in het bevolkingsregister. Met andere woorden, er zijn een aantal basisrechten gecreëerd en toegekend. Het gaat nu precies om het respect van die basisrechten. Voor wie in een zonevreemde woning woont, is eveneens een soort basisrecht gecreëerd. Het veiligstellen van die basisrechten is waar het nu precies om te doen is.

Minister, ik ben teleurgesteld dat die ene passus die volgens ons niet echt een meerwaarde biedt in het decreet, niet wordt aangepast of geschrapt. Wat gegeven is, is gegeven. Wat u

terugneemt, is een zekere vorm van oneigenlijke onteigening. We vinden het jammer dat die kans niet wordt geboden. Blijkbaar zijn de collega's van N-VA en CD&V het daar niet mee eens. In de commissie Wonen worden nochtans helemaal andere visies gegeven over wonen en woonrechten. Als het er echter op aankomt om op het terrein acties te ondernemen om precieze woonrechten veilig te stellen, dan horen we een volledig andere visie.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw De Waele, het recht dat was toegekend betrof de oprichting van een weekendverblijf, niet van een permanent verblijf. Er is dus een verschil tussen wat is gegeven en wordt teruggenomen, en wat u naar voren brengt.

Mevrouw Taeldeman, ik zal nagaan of de andere provincies dat ook doen en ik zal het u meedelen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Minister, ik dank u voor uw zeer duidelijk antwoord. Het gaat hier soms ook over mensen die in een weekendverblijf wonen en aan wie de burgemeester, schep en of andere overheidsinstelling veertig jaar of langer geleden heeft beloofd dat alles in orde zou komen. Ik heb het voornamelijk over die mensen. Ik betreur dat u en uw partij geen rekening willen houden met de menselijke en sociale kant van deze zaak.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Mevrouw De Waele, ik ben niet degene die alles op een hoopje gooit, u doet dat. Als ik mijn toekomst wil plannen als particulier burger die alle regels in acht heeft genomen en volgens de wet heeft gebouwd of gekocht, dan moet ik ook rekening houden met een aantal beperkingen. Het is dan ook normaal dat dit voor andere mensen geldt.

Mijnheer Huybrechts, ik denk dat u een pleidooi houdt voor de meest behoeftige mensen. Die mensen komen sowieso niet in aanmerking voor dat uitdovend woonrecht omdat ze jammer genoeg in caravans of in woonwagens wonen. Zij komen niet in aanmerking voor die criteria en kunnen zich sowieso op een wachtlijst van de sociale huisvesting zetten zonder dat ze er na een eerste weigering worden afgegooid. Zij zullen de regels volgen die voor elke particuliere burger gelden die aanspraak wil maken op een sociale woning die de Vlaamse overheid ter beschikking stelt.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het gaat inderdaad niet zozeer over mensen die behoeftig zijn. Ik stel vast dat ook vandaag mensen zich nog altijd domiciliëren in recreatieparken. Zelfs als ze een pv krijgen, blijven ze daar wonen. Dat is natuurlijk een conflict met de federale wetgever die bepaalt dat een gemeente de mensen moet domiciliëren. Daar zitten we dus weer met een bevoegdheidsprobleem tussen Vlaanderen en de federale overheid.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister, u zegt dat het duidelijk gaat over een vergunning aan weekendverblijven voor permanente bewoning. Men moet zich dan toch wel inschrijven in het bevolkingsregister. Dat geeft aan dat het decreet niet koosjer in elkaar zit.

De voorzitter: Mevrouw De Waele, dat debat is gevoerd in de commissie Wonen.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, en tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanvraag van vergunningen in het kader van de inplanting van nieuwe, grote landbouwprojecten

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister, de vraag die ik vandaag stel, is gebaseerd op een individueel feit, maar kan veel ruimer worden bekeken.

In het Hageland waar nog heel wat fruitteelt en landbouw is, stel ik immers een aantal opmerkelijke zaken vast. Zo was er een bedrijf in de gemeente Hoegaarden, deelgemeente Meldert, dat wilde uitbreiden. Het bedrijf wilde een varkensstal bijbouwen voor meer capaciteit.

Bij de eerste aanvraag die het bedrijf indiende, ontstond er direct een protestcomité dat vond dat zo'n stal niet in een woonwijk thuishoorde. Ik kan er nog inkomen dat een woonwijk daar niet de ideale locatie voor is, maar de bedrijfsleider van het landbouwbedrijf deed daarna via een andere aanvraag het voorstel om de stal te bouwen in een gebied dat niet bewoond was. Opnieuw is er een actiecomité dat zegt dat de stal het landschap zal beschadigen.

We leven vandaag in een economische crisis. Ik denk dat we als Vlaamse beleidvoerders elke economische activiteit, of het in de primaire, de secundaire of de tertiaire sector is, moeten ondersteunen. Hoe kan een klein bedrijf overleven als elk recht op uitbreiding beknot wordt door een actiecomité dat geen stal in een woonwijk wil of door een ander actiecomité dat geen stal in een weide wil? Iedereen eet om twaalf uur en 's avonds, neem ik aan, en iedereen krijgt wel eens vlees op zijn bord, maar we mogen als beleidsmensen, als politici niet vergeten waar het vandaan komt. Ik begin stilaan de indruk te krijgen, minister, dat we evolueren naar een maatschappij waarin niets meer kan, en we zitten al met een overdreven regelgeving.

Tijdens de vorige legislatuur kende toenmalig minister van Leefmilieu Crevits de milieuvergunning toe voor de bouw van een grootschalige varkensstal in het Vlaams-Brabantse Meldert. Een arrest van de Raad van State van eind 2009 schorst die nu, omdat die beslissing onvoldoende gemotiveerd was. De Raad van State stelt ook dat er geen passend antwoord kan worden gegeven op de impact van een dergelijke grootschalige stal op de uitzonderlijke landschapswaarden in de omgeving. Het lijkt een fait divers, maar het is steeds meer het standaardlot voor aanvragen voor nieuwe, en vanuit de economische realiteit, grootschalige landbouwprojecten.

Minister, hoe evalueert u het feit dat vele aanvragen voor nieuwe, grote landbouwprojecten de facto in Vlaanderen een jarenlange lijdensweg kennen die tot niets leidt?

Hoe staat u ten gronde ten opzichte van de uitbouw van nieuwe, grote landbouwactiviteiten? Zijn uw inziens dergelijke landbouwinvesteringen nog haalbaar in Vlaanderen? In concrete situaties blijkt elke mogelijke vestigingslocatie immers onhaalbaar, zo niet omwille van onder andere bezwaren van omwonenden, dan wel omwille van de impact ervan op open ruimte en landschap.

Deze kwestie is al enige tijd bezig en ik heb alleen het politieke en juridische aspect ervan belicht, maar er is ook het menselijke aspect. Als een bedrijfsleider jaren in het ongewisse blijft of hij het bedrijf kan uitbreiden, dan heeft dat ook economische, menselijke en familiale gevolgen. We moeten echt kijken naar de regelgeving. Wat kan de Vlaamse Regering hieraan doen? Wat wenst u concreet te doen om dit probleem in de toekomst te kunnen vermijden?

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers: Voorzitter, ik ben blij dat de heer Reekmans deze vraag heeft gesteld. Ze gaat over een specifiek dossier, maar dat staat, spijtig genoeg, als een voorbeeld

voor nog heel wat andere dossiers in Vlaanderen. De vraag sluit ook een beetje aan bij de inhoud van de vraag van de heer Callens.

Het is goed dat de vraag eens wordt gesteld, maar ik denk niet dat we de ministers uit de voorgaande regeringen veel verwijten kunnen maken. *(Opmerkingen van de heer Peter Reekmans)*

Dat klopt, mijnheer Reekmans, dat hebt u zeker niet beweerd. De Raad van State zou misschien nog kunnen zeggen dat er niet voldoende werd gemotiveerd, maar we hebben binnenkort een gesprek met de Raad van State in de commissie Versnelling. Misschien moet daar dan ook eens aan bod komen hoe we als overheid beter kunnen motiveren, want het is altijd wel wat.

Ik wou hier nog aan toevoegen dat het verder gaat dan wat u hebt verteld, mijnheer Reekmans. Die boerderij was er eerst. Het is sinds 25 jaar dat er verkavelingen rond de boerderij zijn gekomen, de boerderij is ondertussen helemaal ingesloten. De boer mocht geen stal bouwen in de boerderij zelf, dat mocht niet van Stedenbouw omdat de boerderij ondertussen volledig door woonwijken was ingesloten. Uiteindelijk heeft hij er dan, in samenspraak met Stedenbouw, voor gekozen om naar een herbevestigd agrarisch gebied te gaan, maar dan breekt toch wel ieders klomp als blijkt dat de vergunningen van die mensen nog steeds worden aangevochten.

Het gaat echt over puur agrarisch gebied. Ik heb het nog eens eventjes opgezocht. Het is geen landschappelijk waardevol agrarisch gebied, het is niet gelegen binnen een Vogelrichtlijn- of Habitatgebied, want daar zijn ook altijd discussies over, het is niet gelegen in de onmiddellijke omgeving van een gebied binnen het Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) of het integraal verwevings- en ondersteunend netwerk (IVON), de aanwezige vegetatie is volgens de biologische waarderingskaart weinig biologisch waardevol. Het zou wel – maar daarvoor kan de vergunning niet geweigerd worden – in de buurt van een ankerplaats/relict-zone liggen.

Minister, ik heb hier vorige week, in deze commissie, bij de bespreking van de beleidsnota Onroerend Erfgoed, uw collega Bourgeois nog gevraagd om alstublieft voorzichtig te zijn. Dit is zelfs geen beschermd landschap, en toch krijgen we dergelijke schorsingen bij de Raad van State. Ik sluit me dus helemaal aan bij de bekommernis van de heer Reekmans.

We zullen een van deze dagen ook de Boerenbond horen in de commissie Versnelling. Ik neem aan dat die er ook voor zal pleiten om niet alleen de maatschappelijke belangrijke grote infrastructuurprojecten onder de loep te nemen, maar om ook eens te bekijken hoe bedrijven in ons land, of het nu landbouwbedrijven zijn of andere, dagelijks betrokken geraken in een juridisch steekspel, vaak pas op het einde van een procedure, omwille van mensen die niet tevreden zijn en hun slag proberen thuis te halen.

De oproep ‘laat ons ondernemen’ is hier helemaal op zijn plaats. Mijn vraag is dus duidelijk, minister: mag men eigenlijk nog boeren in Vlaanderen en in het bijzonder dan in herbevestigd agrarisch gebied, en nog meer in het bijzonder in Vlaams-Brabant, waar ik, net als de heer Reekmans, woonachtig ben?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Ik ken de situatie in Vlaams-Brabant niet, maar ik wil de problematiek in het algemeen bekijken.

In landbouwgebied moet men landbouwactiviteiten kunnen ontwikkelen. Dat principe staat voor mij buiten discussie. Maar langs de andere kant zien we – en ik trek het een beetje open naar de Noorderkempen – bij de uitbreiding van landbouwbedrijven en zeker van varkensbedrijven, de ontwikkeling van megastallen. Dat is ook weer het tegenovergestelde van wat we willen in het kader van het grondwater- en oppervlaktewaterbeleid en het mestbeleid. Sommige dingen kunnen 500 meter verder in Nederland niet, maar wel aan de

deze kant van de grens. Die evolutie moet worden opgevolgd, want er is een stijgend aantal aanvragen.

Deze ontwikkeling in de landbouw veroorzaakt natuurlijk ook een sociale problematiek in de landbouwsector, bijvoorbeeld als het over prijszetting gaat. Hier moet het aspect gedifferentieerde landbouw aan bod komen om een alternatief te zijn voor dit soort vragen.

Ik wil aandacht vragen voor deze megastallen. Minister, er zullen heel wat landbouwers in beroep gaan. Het valt hoe langer hoe meer op dat er landbouwers klacht indienen tegen collega-landbouwers.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, minister, geachte collega's, we hebben in het Vlaams Parlement de goede traditie om niet op concrete situaties in te gaan, wanneer er een vergunningsaanvraag loopt en zeker niet wanneer er een juridische procedure lopende is. Dit belet niet dat de problematiek zinvol genoeg is om in deze commissie te bespreken.

Minister, ik wil het even in een ruimer kader situeren. Vandaag is er – jammer genoeg – een bijzonder sterke crisis in de hele land- en tuinbouwsector. Dit zal aanleiding geven tot herstructureringen, waarbij twee tendensen naar voren zullen komen: enerzijds schaalveranderingen en anderzijds verbreding op landbouwbedrijven. Schaalverandering is nodig om te kunnen concurreren op een mondiale en geglobaliseerde markt. Schaalveranderingen zullen veelal schaalvergrotingen met zich mee brengen, of we het nu graag hebben of niet. Dat is een eerste tendens. Een tweede tendens is verbreding op landbouwbedrijven, dus meer toegevoegde waarde die op die bedrijven moet worden geproduceerd. Soms zal dit gepaard gaan met activiteiten die het enge agrarische overstijgen.

Er is de milieuwetgeving en de wetgeving rond het Mestactieplan (MAP). Er is voorzien in een sluitstuk mestverwerking. Ook hierover bestaan er heel wat zorgen: waar kunnen deze vestigingen zich effectief realiseren?

Minister, ik haal dit aan zodat u even vooruit kunt kijken. Ik heb soms de indruk dat de huidige regelgeving een beetje achter de dingen aanholt. Het mag zeker niet zo zijn dat alles overal moet kunnen, maar het mag ook niet zo zijn dat de regelgeving en de wetgeving op de ruimtelijke ordening een rem is op verdere evoluties. Ik pleit voor een genuanceerde benadering zodat de economische evolutie in een globale context verder mogelijk is, waarbij uiteraard ook rekening wordt gehouden met een aantal andere maatschappelijke aspecten. Dat gezonde evenwicht en die vooruitziendheid mis ik op dit ogenblik jammer genoeg een klein beetje op de wijze waarop de regelgeving wordt toegepast.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Ik wil een korte aanvulling geven op wat de collega's en de heer Peeters hebben gezegd. Met de nieuwe inspraakprocedures die decretaal zijn vastgelegd, zullen we er nog meer en meer mee worden geconfronteerd dat men binnen dezelfde sector klachten gaat indienen tegen initiatieven van 'concullega's'. Het zou misschien goed zijn om ons in de toekomst eens te buigen over hoe we omgaan met onterechte klachten die enkel bedoeld zijn om de concurrent of de collega enkele maanden stokken in de wielen te steken.

De schaalvergroting heeft ook twee belangrijke voordelen. Vandaag worden er hoge eisen aan varkensstallen gesteld. De schaalgrootte biedt dan nog meer mogelijkheden om te investeren in een aantal milieumilderende maatregelen. De afweging van een grote inplanting van een stal kan misschien een minder negatief effect hebben op het landschap dan vier verspreide landbouwbedrijven. Dat moeten we zeker in overweging nemen.

Ten slotte blijf ik ervan uitgaan – tenzij u dat tegenspreekt – dat agrarisch gebied als bestemming landbouw heeft en dat we er alles moeten aan doen om landbouwontwikkelingen te laten plaatshebben.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik vind het ongehoord dat men nu ook al in andere provincies dan West-Vlaanderen varkens wil gaan kweken. Waar gaan we naartoe? (*Gelach*)

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, geachte collega's, ik ga uiteraard niet in op de individuele zaak. Ik heb begrepen dat het ook niet de bedoeling is.

De filosofie die u naar voren brengt dat grote landbouwprojecten – maar ook kleine uitbreidingen heb ik intussen begrepen – een lange lijdensweg kennen, sluit natuurlijk aan bij de hele filosofie die aanleiding geeft tot een passage in het regeerakkoord waarin we zeggen dat we het vaststellen, niet alleen voor infrastructuur maar evengoed voor projecten bij ondernemingen – en landbouw is voor mij een onderneming. Daarom hebben we die dubbele beweging gedaan: enerzijds heeft het parlement beslist om een ad-hoccommissie rond vergunningen en vereenvoudigingen op te richten, anderzijds is er de commissie-Berx. We hopen dat er snel oplossingen komen om dergelijke problemen en het banana-principe (*build absolutely nothing anywhere near anybody*) een stop toe te roepen. Ik begrijp dat dit ook uw zorg is. Voor mij zijn landbouwbedrijven niet anders dan andere bedrijven en moeten we ook daar tot een vereenvoudiging kunnen komen.

U vraagt hoe ik zelf denk over nieuwe landbouwactiviteiten. De stedenbouwkundige vergunning is slechts een deelaspect in de discussie over de plaats en de rol van de landbouw in Vlaanderen en van nieuwe grote landbouwactiviteiten daarin. Wel moet mijns inziens de vergunningverlenende overheid deze strategie ondersteunen, binnen de ruimtelijke randvoorwaarden. Dat is de juiste manier van werken.

Die randvoorwaarden bestaan enerzijds uit de plancontext en anderzijds uit de elementen van de vergunningsbeoordeling zoals die zijn opgenomen in de Codex. Zoals u zegt, worden landbouwbedrijven heel vaak op diverse plaatsen gecontesteerd, omwille van de geur- en andere hinder. We zien dan ook dat nieuwe inplantingen steeds verder van de bestaande bebouwing worden aangevraagd, net om die factoren het hoofd te kunnen bieden. Als de bestemmingsvoorschriften nieuwe bedrijven niet uitsluiten – en laat me duidelijk zijn: de gewestplanvoorschriften met betrekking tot agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied doen dat niet – is een inplanting minstens bespreekbaar. Wel moet uiteraard een goede plaatselijke aanleg gegarandeerd blijven. De impact van elke aanvraag moet, met andere woorden, in een groter geheel worden bekeken.

Niet het minst zijn er natuurlijk ook de milieuvoorschriften. U kent de VLAREM-wetgeving waarschijnlijk en weet dat die heel strikte normen bevat, net als een filosofie van best beschikbare technologieën, die milieuproblemen maximaal moeten voorkomen. Stelt de betrokken overheid vast dat die regelgeving ook effectief wordt opgevolgd, dan is er ook geen enkele reden om de betrokkene een milieuvergunning te weigeren. In toepassing van de regelgeving moet de hinder wat mij betreft tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt. In voorkomend geval gebeurt dat door het opleggen van bijkomende vergunningsvoorwaarden. Het is echter aan de plaatselijke overheid om die beslissing te nemen.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister, ik dank u voor uw duidelijke en bevredigende antwoord. Ik stel samen met u vast dat de bestaande regelgeving een wirwar is die vandaag diverse broedhaarden voor verzet mogelijk maakt.

Waar wordt immers naar gekeken? Ik geloof absoluut in de rechtstaat, begrijp me niet verkeerd, maar nu kan bijvoorbeeld iemand naar de Raad van State stappen als een beslissing van een minister over een milieuvergunning onvoldoende is gemotiveerd. De VLAREM-wetgeving is duidelijk. Tegenwoordig is dat al een reden om een dergelijk project te schorsen. Dat is absurd. Dat vind ik een gevaarlijke evolutie.

Ik apprecieer de uiteenzetting van CD&V. Ik voel me bijna onwennig: verleden week heeft de heer Van Rompuy zich in de plenaire vergadering al bij me aangesloten. Ik wil de leden van CD&V er echter op wijzen dat zij het beleid zijn. Zij maken deel uit van de meerderheid en zijn ook mee aansprakelijk voor de problemen van dit bedrijf. Het is dan gemakkelijk om zich in een parlamentscommissie aan te sluiten bij het betoog van een oppositielid. De CD&V-fractie heeft nog altijd een belangrijke connectie met de Boerenbond. Ik wil vragen dat ze via die weg druk zouden uitoefenen om dit dossier en die regelgeving nog sneller te doen verlopen.

De heer Peeters doet dit af als klachten van de concurrenten. Dat vind ik wat goedkoop. Hij moet het maar eens nagaan: het grootste verzet bij de Raad van State komt van tijdelijk opgerichte belangengroepen die actie voeren tegen bedrijven.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Mijnheer Reekmans, ik heb niet gesteld dat de meeste klachten van concurrenten of collega's komen. *(Opmerkingen van de heer Peter Reekmans)*

Ik wil u uitnodigen op de commissievergadering die vandaag plaatsvindt. Ik ga ervan uit dat we u daar als partner zullen vinden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interpretatie van artikel 4.4.9. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, minister, mijn vraag was eigenlijk een schriftelijke vraag. Ik dring er echter op aan er een antwoord op te krijgen, omdat het belangrijk is voor de werking van mijn diensten.

Wij hebben heel veel bijzondere plannen van uitleg (BPA's). Ik denk dat het er negentig zijn. De vraag over het artikel en de interpretatie ervan is erg belangrijk, temeer omdat de stad Brugge een initiatief wou nemen om een sectoraal ruimtelijk uitvoeringsplan dienstverlening ter ondersteuning van wonen op te maken. Ik pleit ervoor dat dit artikel zo zou worden toegepast dat 100 percent nevenbestemming mogelijk wordt gemaakt in woongebieden, zodat er bijvoorbeeld strijkateliers en crèches kunnen worden opgericht. Dan moet ik dat ruimtelijk uitvoeringsplan niet opmaken.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik heb de vraag van mevrouw Van Volcem gelezen. Ze heeft die nu sterk ingekort.

Ze heeft natuurlijk gelijk dat het nieuwe decreet met betrekking tot de ruimtelijke ordening, de Vlaamse Codex, problemen met zich meebrengt, onder meer wat de clichering en de concordantie betreft. Blijkbaar vindt ze dat goed. Wij hebben daar een andere mening over. Dit is op poten gezet door de vorige regering, en door de ministers van Open Vld.

Wij vinden dat die codex gebreken vertoont. Daarom hebben we met de meerderheid het initiatief genomen om een reparatiedecreet in te dienen. Als alles goed gaat, zullen we daar deze namiddag misschien de laatste hand aan leggen. Daarna kan het naar deze commissie komen om er verder te worden behandeld.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: De aangehaalde problematiek doet zich hoofdzakelijk voor in BPA's. De toepassing van artikel 4.4.9, waarover een memorie van toelichting van twee bladzijden bestaat, houdt namelijk in dat ook in BPA's qua bestemmingen moet worden gekeken naar de typevoorschriften van de gewestelijke RUP's. Welnu, de BPA's geven vaak bewust gedetailleerd aan welke gebieden waarvoor bestemd zijn.

Indien in deze BPA's alle bestemmingen kunnen worden toegelaten die in het veel algemenere typevoorschrift, bijvoorbeeld gebied voor wonen, zijn beschreven, dan is het BPA quasi zinloos geworden en volledig uitgehold. Ik heb begrepen dat er een reparatiedecreet komt, waarin ook over dit artikel een voorstel zal worden geformuleerd. Ik kan die wijziging zeker ondersteunen. Gelet op die wijziging en op de uitgebreide toelichting denk ik dat een omzendbrief voorlopig niet aan de orde is.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Wat is de wijziging die u voorstelt?

De heer Wilfried Vandaele: We zullen hier nog volop de gelegenheid en de tijd krijgen om de verschillende wijzigingen die de meerderheid zal voorstellen in het reparatiedecreet, te bespreken. Nu is dat voorbarig omdat we nog de laatste hand moeten leggen aan de teksten.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik ga daar niet mee akkoord. Ik ben altijd heel constructief, maar dat artikel is ingevoerd in een decreet. Wij moeten daarmee werken.

Minister, ik heb een driepartijenoverleg met uw administratie, maar daar weet men niet wat aan te vangen met dat artikel. Het betekent dat elk initiatief dat in een BPA zit, geblokkeerd is omdat men niet weet hoe men dat artikel kan interpreteren. Ik wil daar een lijn in, zodat we geen tijd meer moeten verliezen en de mensen niet meer moeten bezighouden.

Ik ga er niet mee akkoord om uren te discussiëren over dat artikel.

De heer Wilfried Vandaele: Mevrouw Van Volcem, het is uw voormalige minister en uw partij die dit decreet in de vorige legislatuur hebben gemaakt. Dan hadden ze er maar moeten op letten dat het goed was. Het is niet goed, en wij gaan het repareren.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Het is heel gemakkelijk aan de administratie te schrijven hoe dit artikel moet worden toegepast. Ik zeg, 100 percent is goed, maar als de administratie dat niet wil, dan moet men dat weten.

Mijnheer Vandaele, u moet niet altijd naar de vorige minister verwijzen. Dat artikel is zeer goed, want anders moest men voor elke bestemmingswijziging een RUP aanpassen, terwijl er een traditie is van BPA's.

De voorzitter: Ik heb begrepen dat er een voorstel van reparatiedecreet komt. Laat ons dat moment aangrijpen om die discussie ten gronde te voeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■